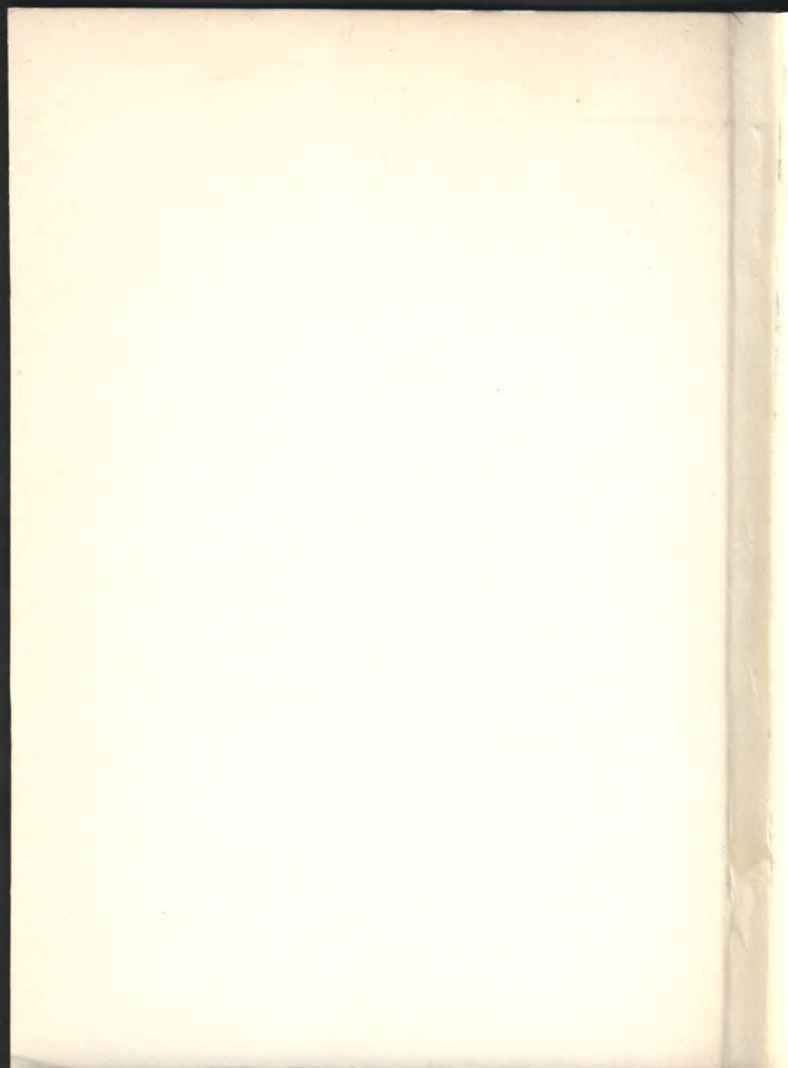
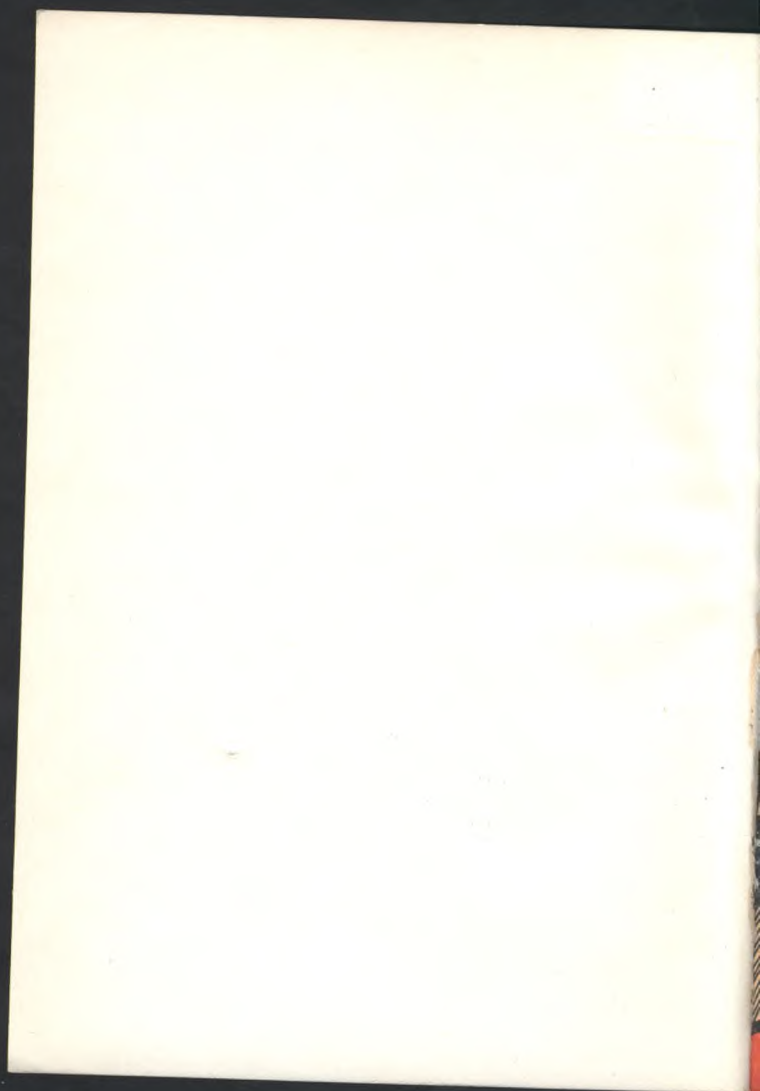


12202/

11. 27







2.202

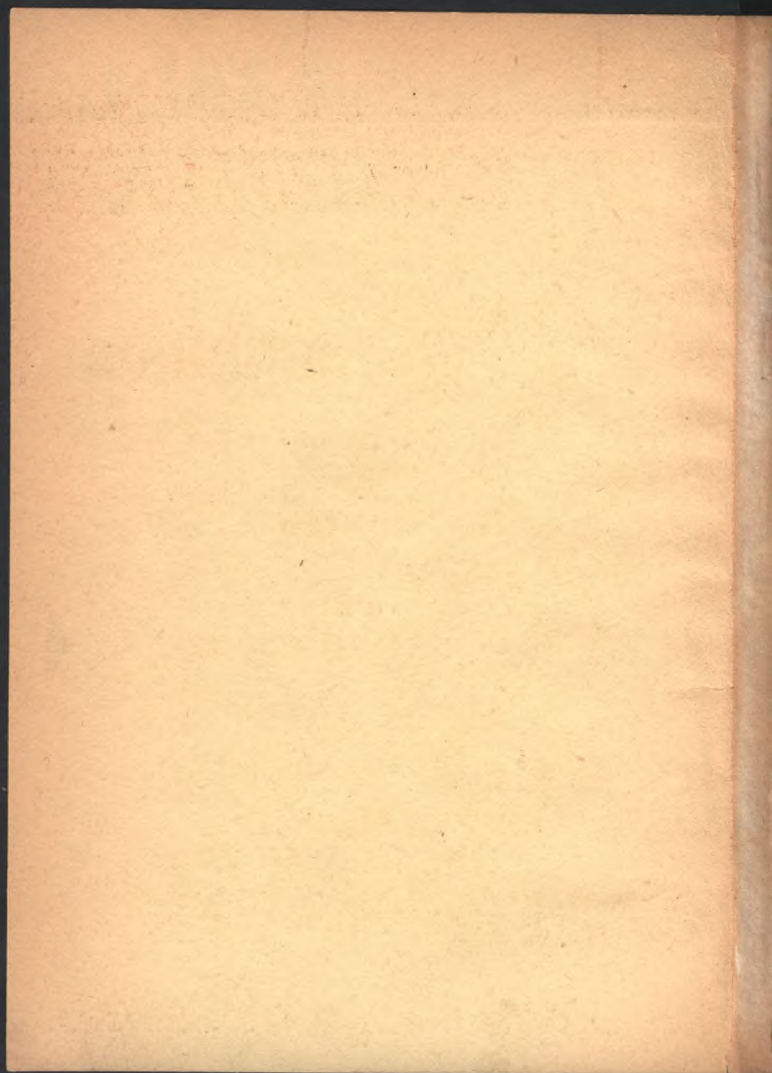
A REGÉNYTÁR

ERÉNYLŐ A LÉGHAJÓN

24 IRTA
FORSTER

12.202





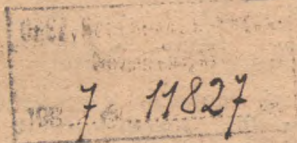
TARKA REGÉNYTÁR

Merénylő a léghajón

IRTA:
G. FORSTER



12.202/III.27



BUDAPEST. 1937 JÚLIUS HÓ 8.

III. évfolyam

27. szám

bc

A Tarka Regénytár eddig megjelent kötetei:

I. ÉVFOLYAM.

- | | |
|---|--|
| 1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma. | 14. O. Forster: A négus kincses földjén. |
| 2. Paul Thomas: A Sárga Örvény. | 15. S. France: A vörös blincs. |
| 3. G. Forster: A titokzatos S/7. | 16. Paul Thomas: Titokzatos hatalom. |
| 4. L. Condor: Az álarcos lovas. | 17. Komáromy Z.: Párbaja pestissel. |
| 5. O. Wood: Az átoksziget kincse. | 18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete. |
| 6. G. Forster: Embervásár Abessziniában. | 19. Franz Schulz: Abesszini poklában. |
| 7. Kondor L.: Egy különös végrendelet. | 20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél. |
| 8. E. A. Rodriguez: A hallgatás hajója. | 21. C. Burton: Jimmy boszút áll. |
| 9. Ifj. Lázár L.: A pam-pák ördöge. | 22. L. Grawe: Életfogytiglan. |
| 10. G. Dawes: Merénylet a taxiban. | 23. Ifjú Lázár István: Pam-pák fia. |
| 11. G. Forster: Életre-halálra Abessziniában. | 24. L. Chiron: Yvonne regénye. |
| 12. Kertész M.: A főnyeremény. | 25. Juhász L.: Vissza az életbe. |
| 13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal. | 26. C. Green: Titkos szolgálat. |

Kaphatók a **TARKA REGÉNYTÁR** kiadóhivatalában VIII., József-körút 5. III. emelet

A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50.
Postatak. befizetési lap száma: 5246. és 49.927.

ELSŐ FEJEZET.

Shmitson őrmester letette a telefonkagylót és a keskeny folyosón keresztül kilépett a hangárba. A félhomályos, boltozatos terem vége sötét homályba veszett, a másik oldalon pedig a kaliforniai délután ragyogó sugárözöne adott rembrandti sugárzást az ívelő traverzek alatt dolgozó munkásoknak.

Fülsiketítő zaj, szögecselő pisztolyok gépfegyverropogása, acélcsörömpölés és daruk csikorgása fogadta. A végtelenbevesző ívek hajlásai között néhol elektromos hegesztők kékessárga fénye szikrázott s kísérteties fénnnyel vonta be a munkások fantómszerűen sejtelmes alakját.

Dörgés, robaj, csikorgás mindenütt, de az ezerféle hang, zaj és fény zürzavarán keresztül a katonás rend, a céltudatos munka és hajlíthatatlan akarat himnusza harsogott.

Az őrmester felmászott néhány meredek falépcsőn és megindult azon a keskeny folyosón, amely az óriási, szivaralakú léghajótest belsejében futott végig s már jórészt kiépítve a parancsnok fülsík helyét kötötte össze a vezérgondolával. Az aszbesztszőnyeget egyelőre ingatag padló helyettesítette és Shmitson őrmester ezen szaladt végig jobbra-balra tekingetve, harsány kiáltozással.

— Mr. Bolton... Bolton hadnagy... Bolton hadnagy...!

Már csaknem a hajótest orrába ért, amikor végre, mintha csak égi szózat lett volna, valahonnan, a legfelső traverzek merészen hajló ívei alól, ércesen csengő, harsány tenorhang válaszolt.

— Itt vagyok... mi az ördög kell megint?...

— Mr. Gudwyn kéreti sürgősen a laboratóriumba...

— All right... mondja meg, hogy azonnal jövök.

Shmitson őrmester feltisztelgett az alaktalanul gomolygó félhomály felé és visszaindult a palólón. A traverzek között ugyanakkor megmozdult egy olajos ruhacsomag és légtornászokat megszégyenítő ügyességgel indult meg lefelé a kapcsolódó ívek, merevítők és keresztrudak labirintusában. Fürgén előreszaladt, a mosdóban ledobta mocskos munkászubbonyát, megmosta kezeit s ezzel egészen elfogadható külsejű fiatalemberré változott. Aláírta a kilépést igazoló munkalapot és belépett a forró délután szikrázó napfényébe.

Az építőhangár előtt mintegy háromszáz méternyire emelkedett az ideiglenes kikötőárbc, amelyet a mérnöki leleményesség egyelőre a rádióállomás adóantennájának nevezett ki. A merevítőhuzalok halkán sírtak az állandó északnyugati passzát fuvalmának nyomása alatt s a merész torony közepetáján két mázoló munkás füttyörészett jól hallhatóan és a legbékésebb nyugalommal. Balra a repülőgépek hangárainak végtelen sora a betonkifutóval, jobbra magas kőfal zárta el a kilátást, amely itt, a St. Bernardino hegyek északi lejtőinek alján, a Mojave sivatag szélén, különben sem kínált volna sem üdezöld színeket, sem szórakoztató változatosságot.

Fred Bolton hadnagy körülnézett a hangár előtt. A fal mellé támasztva, mint mindig, most is ott állt motorkerékpárja, amellyel a gyár területén közlekedni szokott. Berúgta a motort s a legnagyobb sebességre kapcsolva, vágatott a kőfalban alig látható apró ajtó felé. Az őr ismerősen tisztelgett, de útját csak újabb jelentés aláírása után folytathatta. Az Unio csendestengeri légiflottájának minden idegen szem elől gondosan elzárt kaliforniai gyárában még a parancsnok lépéseit is óra-perceket feltűntető jelentéslapokon ellenőrizték.

A kőfal mögött egészen megváltozott a kép. Tágas, alacsony műhelyek, apró, kísérleti gáztartályok, vaskos csövek, és villámgyorsan suhanó trolibuszok között vitt az út az újabb kőfallal elzárt, pálmazorokkal és üdezöld gyepággyakkal díszített kertben álló központi laboratóriumig.

Itt már néma csend és jóleső hűvösség fogadta. A laboratóriumban csak négy óráig folyik a munka s most már öt is elmúlt. Üresen kongó folyosón haladt keresztül Gudwin külön-laboratóriuma felé.

Félúton azonban fegyveres őr fogadta.

— Nem lehet tovább menni, Mr. Bolton.

— Ne okoskodjon, sok dolgom van még ma. Mr. Gudwyn hivatott.

A katona felelni akart valamit, szavát azonban mély zúgás nyelte el. Valahol az épület belsejében megindultak az exhaustorok és hörgő szívással tisztították a levegőt. Ugyanekkor magas, szikár, egyenruhás férfi tűnt fel a folyosó kapu nyarulatánál. Gázálarchan volt és szorosan záró aszbesztkesztyűben. Pár lépés után megállt és

néhány szakavatott mozdulattal lehámozta magáról a kellemetlen ruhadarabokat. Bolton felébredő nyugalansággal tisztelgett.

— Csak nem történt valami baj, Mr. Pamberth?...

— Ön az, Bolton?... Talán Gudwynnel akar beszélni?....

— Néhány perc előtt telefonált a hangárba, hogy azonnal jöjjenek.

— Érdekes. Nos, már tisztítják a levegőt, nemsokára bemehet. Addig talán jöjjön velem.

Előre indult a folyosó végén levő irodája felé s Bolton nyugtalanul dobogó szívvel követte. Pamberth ezredes a csendestengeri légiflotta gyárának mérnökkari parancsnoka volt; tulajdonképpen a vezérkartól rendelték ki, de korábban az admirálisnál teljesített szolgálatot. Félelmes keménységű katona volt, aki a legtitkosabb hadászati újítások modelljeit készítő gyár érdekeit még a legfelsőbb katonai hatóságokkal szemben is megvédte s akinek keze alatt a legvadabb pilótatisztek is kezés bányókká szelídültek. Kurta szavai most azt igazolták, hogy rendkívüli esemény történhetett.

S valóban, alig értek be az irodába, Pamberth arckifejezése egyszerre megváltozott.

— Üljön le, Bolton, — intett kurta mozdulattal. — Mesélje el, miért hívatta Gudwyn?...

Bolton tanácstalanul felhúzta a vállát.

— Fogalmam sincs, Mr. Colonel. Gudwyn telefonált s én Shmitson őrmestertől tudtam meg az üzenetet. Természetesen azonnal elindultam.

Az ezredes elgondolkozva bámult ki az ablakon.

— Értem. Tehát körülbelül negyedórája kaphatta az üzenetet.

— Szó sincs róla. Félóránál is több telhetett el azóta. Shmitson a léghajótest végén talált rám. A traverzek tetején a hegesztést ellenőriztem és nyakig voltam olajjal. Időt vett igénybe, amíg lejöttem, előresiettem és megmosdottam. De különben is a telefonálás idejét a központtól, az én indulásomat pedig a jelentésekből pontosan megállapíthatjuk.

Elhallgatott, de kis idő múlva kibuggyant belőle a kérdés.

— Mr. Colonel... Csak nem Gudwynnel történt valami baj?...

Pamberth felállt. Szárazon, hangsúlytalanul mondta.

— Gudwyn meghalt, Mr. Bolton. A laboratóriumban összetört egy oxyciános tartály. Az altiszt, aki a munkaidő végén rányitott Gudwynre, szintén meghalt s csak a második ember adhatott vészjelet, aki idejekorán észrevette a bajt és óvakodott közelebb menni.

— Borzasztó. És érthetetlen, hogyan törhet össze a laboratóriumban egy tartály.

Az ezredes éles szeme Boltonra villant.

— Nyugodt lehet, Mr. Bolton... a vizsgálat a legapróbb részletekig mindent ki fog deríteni. De talán mehetünk. Most már veszély nélkül vizsgálhatjuk a laboratóriumot.

A hadnagy feltette sapkáját s az ezredes mögött kilépett a folyosóra. Pamberth még visszafordult. A nyomasztó csendben minden szava különös hangsúlyt kapott.

— Mr. Bolton... ön, ugy-e jó viszonyban volt Gudwynnel?...

— A közöttünk levő húszéves korkülönbség ellenére is barátok voltunk. Mint talán tudja, Mr. Colonel, az új léghajóhoz én végeztem a statikai számítások legnagyobb részét Gudwyn megbízásából.

— Köszönöm.

Gudwyn laboratóriumának minden ajtaja nyitva állt s velük szemben sarkig tárva voltak a hatalmas ablakok is. Ventillátorok forogtak s hűvös légáramlás csapott feléjük. A folyosó kis, pálmákkal díszített fülkéjében nyolc-tíz főnyi csapat várakozott. Bolton jórészt ismerte őket. Ott volt Bäckert, a német származású orvos; erős szemüvegén kellemetlen erősséggel tört meg a napfény. Mellette Typeton állt, a fővegyész, mögötte Otwall, a helyettese. Mellettük két egészen ellentétes típusú férfi, a Titkos Detektívtestületnek a gyár területén szolgáló nyomozói voltak. Közülük Robert Robeson magas, arisztokratikus megjelenésű, tipikus szépfiú, csaknem lányosan gyengéd vonásokkal. A másik, akit Bolton Longwell néven ismert, hasonlóan magas természetével, de közönséges arcával jobbfajta szerelőnek látszott s munkafelügyelői minőségben állandóan a műhelyeket bujta. Két mérnökkari tiszt s egy szolgálatos őrmester egészítették ki a társaságot.

Éppen akkor, amikor Pamberth alakja feltűnt, lépett ki a laboratórium ajtaján egy vegyész-mérnök, arcán gázálarccal, asztbesztruhában. Már menetközben lecsatolta álarcát és intett.

— Tiszta a levegő.

Az ezredes bólintott s belépett a laboratóriumba.

Első pillanatban semmi rendellenességet nem láttak. Csak valamivel beljebb vált láthatóvá egy fehérköpenyes, arcra bukkolt test a hosszú kísérleti asztal mellett. Mögötte acéllal burkolt, üvegből készült gáztartály szét tört darabjai látszottak az asztalon. A nyitott ajtó mögött összezsugorodva, alig láthatóan még egy holttest feküdt: az altiszt, aki elsőnek lépett a terembe s életével fizetett gyanútlanágáért.

A két tiszt közül az egyik felszólítás bevétele nélkül fényképezni kezdett, a másik daktiloszkópiái szerszámokat szedett elő s mindenek előtt a padlót kezdte vizsgálni centiméterről centiméterre. Longwell gumikesztyűt húzott és a szétpattant tartály acélburkolatát kezdte vizsgálgatni. Robeson pedig a szomszéd szoba ajtajához lépett s olyan félénken, mintha valaki rejtőzhetett volna a sarokban, bekukkantott a szomszédos öltöző-helyiségbe. Mingyárt vissza is fordult s letérdelt a halott Gudwyn mellé.

— Elvégre véletlen szerencsétlenség is lehet...
— mormogta a türelmesen várakozó orvos felé.

Bolton maga sem tudta miért, hirtelen le-
küzdhetetlen, mély ellenszenvet kezdett érezni a
nyeglearcú, monoklis fickóval szemben.

De nyugodtan állt a cigarettára gyújtó ezredes
mellett. Tudta, hogy a hadügyminisztérium titkos
nyomozószolgálatának hatalmas gépezete már
megindult s ha kell, az Egyesült Államok egész
területét végigsöpri, de nem nyugszik addig, amíg
a rejtélyes halálesetnek minden kis részlete, hát-
terének minden apró motívuma kristálytisztán
nem látszik.

MÁSODIK FEJEZET.

Los Angeles a természeti és társadalmi ellentétek városa. Buja pálmákkal, sequoiákkal és trópusi fenyőkkel tömött parkjai mögött a nyomor városnegyedei húzódnak. Tengerpartján Palm Beach, a világ legnagyobb fürdőhelye, mögötte azonban ott leselkedik a Mojave sivatag kő- és homokrengete. A kiégett kopár sziklákat dél felé a petróleum- és olajkutak valóságos erdeje váltja fel, hogy beljebb az oázisok paradicsomi szépségű ligeteiben a milliomosok minden raffinált kényelemmel ellátott hoteljei húzódnak meg. Pasadena a kontinensen, Catalina sziget a tengeren még a milliomosok közül is csak a leg-gazdagabbak által érhető el.

A keleti külváros neve: Hollywood. Maga is külön világ, a fantasztikus karrierrek, fantasztikus jövedelmek és bűnök városa. Valamivel följebb, Frisco felé, Port Harford a maga mesterségesen kiépített kikötőjével, a csendestengeri hadiflotta egyik legjelentősebb bázisa. Szűkre mért mólói és gigászi hullámtörője mögött nem állomásoznak büszke dreadnaugh-ok, hanem sokkal kisebb egységek: tengeralattjárók, villámgyors cirkálók s azok az újtípusú torpedórombolók, amelyeknek modelljeit egyes világlapok szerint japán műhe-

lyekből szerezték meg az USA kémei. Port Harford mögött, a Los Angeles—Salt Lake City-i vasútvonal jobb oldalán terül el az Egyesült Államok csendestengeri flottáját támogató repülőbázis s ehhez kapcsolódik az a hatalmas kiterjedésű gyár, amely repülőgépeket, léghajókat és léghárító berendezéseket gyárt s amely annyira zárt terület, hogy a hozzá vezető utak „javítás miatt” állandóan zárva vannak s Bernardinótól csak ötszörös igazoltatás mellett közelíthetők meg.

Az ipar, a művészet, a tudás és a tőke leg-hatalmasabbjai mellett a szélhámosság, elszántság és sötétlelkűség legbiztosabb kezű lovagjai adnak itt egymásnak találkozót a dúslevelű pálmák alatt. A becsületes igyekezet és a sötét kalandorszellem egyaránt bőséges aratásra talált ezen a földön...

*

A Tulare tó abban a keskeny völgykatlanban fekszik, amely a Sierra Nevada legdélibb nyulványai és a Parti hegység között terül el. Raffinált kultúra helyett ősi természetesség jellemzi vadregényes, erdős partját. A sziklás hegyoldalakon csak ritkásan látható egy-egy villa s a környező vad hegyipatakok partján még ünnepnapokon is alig akad horgász.

A Tulare—los angelesi út nem tartozik a legjobbak közé az Államok területén. Hétköznaponként alig van rajta forgalom s a vasárnapi kirándulók száma sem tette lehetővé még benzinkutak felállítását sem.

Alkonyattájt ezen az úton gördült végig egy nyitott, hatalmas autó. Egyetlen utasa cseppet sem sietett, sőt, mintha várt volna valakit. Szélesvállú, szőke, angolszász arcú férfi ült a volánnál.

Hátradőlve, kényelmesen cigarettázva vezette a kocsit, egészen addig, amíg a Bernardino felé kanyarodó tilos útszakaszhoz nem ért. Akkor lenyomta a fékpedált, elzárta a gázcsapot és leszállt.

Kutató szemmel méregette a baloldalt emelkedő erdős hegyoldalt, majd hátratekintett s arcán a vadászláz izgalmának pirossága gyulladt. Órájára nézett. A mutató pontosan öt óra harmincöt percet jelzett.

A férfi bólintott. Ismét a volán mellé ült. Visszafelé haladt vagy másfél kilométert, azután nagy sebességgel előre indult. Amikor előbbi helyére ért, mindkét fékkel erősen lefékezett, hogy az autó csikorogva csúszott jó darabon s látható, széles nyomot hagyott a makadámon. Azután gyors mozdulattal elfordította a volánt s egy körakásnak vezette az autót. Kiszállt s becsapta a kocsiját, hogy az ablak csörömpölve ezer darabra törött.

Elégedetten szemlélte művét. A körakásnak szaladt, féloldalra dőlt autó, a fékezés jól látható keréknyoma és az üvegcserepek egész elfogadható katasztrófa látszatát kelthették.

Leült egy körakásra és türelmesen várt. Talán negyedóra múlva távoli motordübörgés ütötte meg a fülét. Villámgyorsan felugrott. Égő cigarettáját messze hajította s hátsó zsebéből revolvert rántott elő. Kis üvegből sötétvörös folyadékot öntött jólszabott, finom ruhájára s egy kézmozdulattal arcát is beszennyezte. Az üveget messze dobta és végigfeküdt a körakáson, nem messze az autótól.

Félig arcrabukva hevert úgy, hogy revolvert tartó jobbja a teste alá került s óvatosan nyitva-

tartott szemhéjai alól az egész országotat beláthatta.

Perebe sem telt, amikor hatalmas, csukott autó kanyarodott elő az elzárt útrésről. Nagy sebességgel jött, de csikorogva fékezett a kőrakásnak szaladt kocsni előtt. A halk motorberregés ellenére is tisztán lehetett hallani a kiejtett szavakat.

— Stop, Tommy... kincstári autó...

— Mit törödsz vele... minden perc késés behozhatatlan.

— Get away, fool fellow... meg kell tudnunk, hogy mi történt?...

Hajlotthátú, sasorrú, madárképű ember szállt ki az autóból és megindult a kőrakás felé. A fekvő férfi tisztán látta, hogy másodpercre megtorpan, azután nyugodtan folytatja útját. Csendes hangon visszaszólt.

— Come here, Tommy... itt valami fickó fekszik. Fel kell venni a kocsira.

Hirtelen irányt változtatott s a fekvő férfi legnagyobb bosszúságára, hátulról közeledett feléje. Sem megmozdulni, sem felugrani, sem revolvért tartó jobbját kiszabadítani már nem volt ideje.

A madárképű melléje ért s ugyanabban a másodpercben hideg vas érintését érezte a tarkóján.

— Good evening, Jerry... remélem, tudja, hogy nem tréfálok?... Ha máskor ilyen ócska trükköket alkalmaz, ne felejtse eloltani a cigaret-táját. Nézze, ott a fűben még most is füstölög az illatos Khadir. Már pedig a fene látott dohányzó halottat.

A fekvő férfi felnyitotta a szemét.

— Nyert, Hughes... olyan ostoba voltam, mint egy szerelmes bakfis. Felülhetek?...

— Lassabban a testtel. Hátha revolvvert rejteget a jobbkezeiben. Hé, Tommy...

A sofőr kelletlenül közeledett, de rögtön fűrgévé változott, amint Hughes kezében a fegyvert megpillantotta.

— Az ördögbe... hiszen ez Jerry Nichols és lefogadom, hogy kutyabaja...

Hughes nevetett. Kellemetlen torokhangja a kecske mekegésére emlékeztetett.

— Ördögöd van... kaptunk volna néhány golyót a kerékgumiba, ha nem áilunk meg. Nyulj csak alá, Tommy és szedd el tőle a revolvért.

A sofőr engedelmesen munkához fogott. Amint megemelte a fekvő testet, Hughes revolvere kissé félrecsúszott. S ez a tizedmásodperc elég volt Jerry Nicholsnak. Feje hirtelen előrelendült és gyomron találta a sofőrt. Ugyanekkor dörrent Hughes revolvere, de a felcsapódó láng nyomán Tommy ordítot fel fájdalmasan. A félrecsúszott golyó a balkarjába fúródott.

Nichols a következő pillanatban talpon állott. Revolvere hideg csillogással meredt a két felakadó szempárba.

— Megváltoztak az erőviszonyok, Hughes, ezt nem gondolta, mi?...

— Vigye el az ördög, Jerry... a magához hasonló kopókkal nem szabad tréfálni. Az első pillanatban tüzelni kell, az legalább biztos.

— All right... eldobta már a pisztolyát, Hughes, igen?... Akkor jó. Természetesen visszamegyünk.

— Jerry, legyen esze... tizezer dollár üti a markát, ha továbbenged.

— Szóval még vesztegetni is akar?... Bár magának ennyivel több, vagy kevesebb igazán nem számít.

— Jerry... szavamra, semmi értékes nincs nálunk.

— Ugy... és az RZ 16 tervrajzai...?

Ebben a pillanatban távoli autózúgás hangzott fel. Nichols erre nem számított s elkövette azt a helyrehozhatatlan könnyelműséget, hogy figyelve félretekintett. A sofőr szeme megvillámlott. Mintha megcsúszott volna, előrezuhant s estében sebesült karjával kiütötte Nichols kezéből a revolvert. Hughes kezében ugyanakkor revolvercső villant s máris lobbant a lövés háromszor egymásután.

Jerry Nichols tágranyilt, csodálkozó szemmel fordult vissza. Ajkán véres hab buggyant elő, keze görcsösen a melléhez kapott s lassan lecsúszott a kórakásra.

A sofőr felugrott.

— Ezt elintéztük. Mire ideérnek, nem lesz benne élet. De most aztán hajrá...!

Az autóhoz rohantak s a motor felbődült. A szerpentinszerűen kanyargó, gödrös úton tengelytörő tempóban száguldottak el a Tulare-tó százfelé ágazó útlabirintusa felé.

HARMADIK FEJEZET.

Az asszony végignyúlt a keskeny, kemény hajópriccsen és olvasni próbált. Az éles nyugati szél hullámtörése azonban nagyokat lökött a hajón s minden pillanatban a kiborulás veszedelme fenyegette. Fülledt, forró volt az este s a hőséget a szél sem tudta enyhíteni. Tagjaira olyan ólmos fáradtság nehezedett, hogy nem bírta felhúzni a biztosító hálót, inkább a könyvet dobta el ideges mozdulattal.

Kopogtattak az ajtón. Alacsony, szűkvállú matróz lépett a szobába. Tiszta angolsággal szólalt meg.

— Asszonyom, Bokunov ezredes a dohányzóban várja. Kéri, hogy esetleges rosszhulléte ellenére is keresse őt fel.

Kelletlen mozdulat volt a válasz.

— Mindjárt megyek. De jobban szerettem volna, ha békében hagynak ma este.

Amint a matróz eltűnt, kis kezítükrében rendezte az arcát, azután kilépett a folyosóra. A fedélzeten csak a jelzőlámpák égtek s a zajtalan lépésű, néma matrózok olyanok voltak, mintha nem is élő emberek, hanem kísértetalakok lettek volna.

Bokunov az üres dohányzó asztalánál ült. A lámpa fénye csak jellegzetes mongol profilját világította meg. Amint az asszony belépett, felemelte

fejét s akkor látni lehetett, hogy csontos arca közepén hatalmas forradás húzódik végig. A vörös sáv egészen az ajkáig ért, kissé felrántotta szája szélét s ezért arca olyan volt, mintha örökké mosolygott volna.

— Bocsásson meg, Mrs. Melville, hogy zavar-tam. A rádiójelentésnek, mint tudja, még délután meg kellett volna érkeznie...

Az asszony ideges mozdulatot tett.

— S miután alkalmasint más dolguk volt, nem érkezik meg csak éjjél felé. Nem tudom, miért kellett ezért zavarni engem...?

Az ezredes arca mozdulatlanul egykedvű maradt.

— Ha tíz percen belül nem érkezik meg a jelentés — mondta fojtott hangon — akkor biztosra vehetjük, hogy baj van. S miután nekem nincs időm várakozni, negyedóra múlva megindulunk a szárazföld felé.

— Megbolondult, Bokunov...?

A férfi szeme megvillant.

— Elfelejtí asszonyom, hogy orosz szolgálatban áll, szovjet hadihajó fedélzetén s hogy a fölöttese vagyok. Nálunk nem szokásos az a hangnem, amelyen beszélni mer velem.

Grace Melville élesen akart válaszolni, de tekintete Bokunov szemére tévedt s attól torkán akadt a szó. Csendesén válaszolt.

— Szeretném, ha megmondaná végre, hogy mit akar.

Az ezredes csendesén elmosolyodott.

— Már régen megmondtam. Az RZ 16 tervrajzait s a töltőgáz összetételét.

Az asszony reménytelen mozdulatot tett.

— De hiszen megkapja... eddig még minden feladatot sikerrel teljesítettünk. Az utolsó év alatt, ha jól melékszem, éppen három léghajómodellt szállítottunk.

— Az más... nekünk az RZ 16-ra van szükségünk.

— Attól tartok, Bokunov, hogy csalódni fognak... biztos tudomásom van róla, hogy az RZ 16 kereskedelmi gép lesz és postaszolgálatot tart majd fenn Manilla és Newyork között.

— Így tudja ezt a világ... A valóság az, hogy az RZ 16 új összetételű, nagy felhajtóerejű, robbanásmentes gázzal készül s háború esetén tizenhat bombavető gépet vontat maga után. Ha ehhez hozzáveszi, hogy az újrendszerű óriásléghajók már ma is könnyűszerrel megtehetik le szállás nélkül a frisco—vladivosztoki távolságot, gyorsan kiszámíthatja, mit jelent keleti biztonságunk szempontjából ez a tervrajz. A vontatva szállított nehéz bombavetők úgyszólván üzemanyagvesztés nélkül érnek tengeri haderőnk dokkjai fölé s könnyűszerrel vehetik fel a harcot léghárítóinkkal.

Melville asszony lustán ringatta magát a kényelmes klubfotelben.

— Kitűnő értesülései vannak, Bokunov.

— Mint mindig — bólintott komolyan a tiszt. — Nos, vállalkozik arra, hogy a szárazföldre menjen, ha tovább is késik a jelentés?...

— Türelmetlenségében meggondolatlan akar lenni. Nézze, nem történhet semmi baj. Magam készítettem elő mindent s jobban már nem is sikerülhettek volna a dolgok. Ostoba véletlen, hogy az a Nichols az utolsó napokban a nyomomba ragadt s

kénytelen voltam átadni a vezetést Hughesnek. Öngyilkosság lenne, ha most a partra merészkednék.

Csend támadt. Az orosz hosszú ideig nézett maga elé, mintha nem is élő ember lenne. Amikor ismét megszólalt, fagyos, csaknem sértően gőgös volt a hangja.

— Asszonyom, ön kitűnő érvelő. Engem azonban csak az eredmény érdekelt. Hajlandó vagyok tízezer dollárral emelni a honoráriumát, ha partraszáll.

Az asszony válaszolni akart, de abban a pillanatban megnyílt az ajtó és a rádióstízszt feje tűnt fel nyílásában.

— HS/4 jelentkezik, uram... — mondta kurtán s már el is tűnt.

Bukanov felemelkedett. Vasidegzete most sem árulta el izgalomnak a legcsekélyebb jelét sem. Udvariisan intett.

— Menjünk, asszonyom. A játszmában ön is érdekelve van.

Grace Melville felállt és előre indult. Lágy se-lyemből készült esti köntöse testéhez tapadt és elárulta szoborszerűen szép alakjának tökéletes vonalait. Az ezredes szemében talán csak most villant meg valami érdeklődésszerű fény; de ha így volt is, kitűnően értett ahhoz, hogy érzelmeit elrelelje.

A rádiófülkében kékfényű jelzőlámpák izzottak a kondenzátorok fölött s a hangszóróból különös ropogó nesz hallatszott. Villámgyors morse-jelek repültek az éter országútján, ki tudja honnan, ki tudja kinek...?

A rádiós megcsavart néhány kondenzátort és megindította az adógép generátorát is. Mély bűgás keletkezett s a hangszóróban halk, de érthető beszéd kelt:

„Halló, Tuchanin II. cirkáló... Halló, Tuchanin II. cirkáló... HS/4. keresi Bokunov ezredest... HS/4 keresi Bokunov ezredest...”

Az ezredes intett a rádiósnak és a mikrofonhoz hajolt.

— Itt Bokunov beszél... a rendes kulcs szerint változtassák a hullámhosszt és kérem a jelentést...

Pillanatnyi csend keletkezett. A rádióistiszt gyors kezekkel babrált a kondenzátorokon s hirtelen ismét felhangzott a beszéd.

„Hs/4 jelenti, hogy a terveket megszerezni nem sikerült. Gudwyn vegyészmérnököt végszükségben ciángázzal megmérgeztük. Menekülés közben Jerry Nichols-t agyonlőttük. Erélyes nyomozás valószínű, útrakészen állunk.”

Grace asszony nem tudott visszafojtani egy halk, bosszús sikolyt; Bokunov azonban szenvtelen hangon hajolt a mikrofonhoz.

— A jelentést tudomásul vettem. További intézkedésig munkát felfüggeszteni. Menekülni csak végszükségben. Reggel nyolc órákor nyomozás részleteiről újabb jelentést kérek.

Elfordult s gondolataiba mélyedve mozdulatlan maradt, amíg a rádióistiszt a mikrofonhoz hajolva elhadarta az üzenetváltást szokásosan befejező „Üzenet vége, jelzést kérek” szavakat s csak akkor mozdult meg, amikor már az éles, bántó fütty is elhangzott.

Akkor, félig lehunyt pillái alól álmos pillantást küldött az asszony felé.

— Nos, Mrs. Melville, mit szól hozzá...?

— Ostoba fickók... majdnem lehetetlen volt elrontani a dolgot és nekik mégis sikerült. A hiba azonban nem helyrehozhatatlan.

Már a fedélzeten jártak, amelynek korlátját zúgó hullámok ostromolták. Sós pára fröccsent az arcukba s az asszony fázósan összeborzongott. Bokunov megállt s merően az asszony szemébe nézett.

— Hogyan képzeled, asszonyom...?

— Hallotta, hogy Nichols halott, most talán megkockáztathatom a partralépést. Reggelre Los-Angelesben lehetek s magam veszem kezembe a dolgok vezetését. Természetesen számítva arra a tízezer dollárra, amit volt szíves kilátásba helyezni. Így is nagyon kockázatos az ügy.

Bokunov elnézett a hullámok fölött a ködös messzeség felé. A hangja most mántha rekedten csengett volna. Bólintott.

— Magam is azt hiszem, hogy kockázatos. Az ügy érdekében tehát meg kell kérdeznem, nem volna-e okosabb várni néhány napot...?

Az asszony szeme kerekre nyílt.

— Várni...? Ezt valóban ön mondja, Bokunov?

— Igen, asszonyom, én mondom. Félttem az ügy sikerét és félttem önt, legkitünőbb munkatársunkat.

Grace pillanatig gondolkozott s szemében győzelmes láng fénye villant. Keményen csattant a hangja.

— Csakhogy engem nem olyan fából faragtak, Bokunov, hogy komoly ok nélkül visszavonuljak. Intézkedjen, hogy minél előbb indulhassak.

A tiszt bólintott.

— Nyugodtan pihenhet néhány órát. Amennyire lehet, megközelítjük az amerikai vizeket. Mélyen bent vagyunk az óceánon, két órán belül nem érjük el a parti zónát.

— Akkor hát a viszontlátásra ... És kérem, ne feledje a csekket.

Amikor a kabinja ajtajában kezet nyujtott az orosz mély meghajlással eltűnt, az asszony nem tudott visszafojtani egy kis győzelmes mosolyt.

— Szerelmes mongol majom ... — mormogta, mialatt takarója alá bújt.

Még érezte, hogy a gépek üteme meggyorsul s hogy a hullámok harsogóbb zúgással ostromolják a fedélzetet, azután elaludt. Fel sem ébredt addig, amíg egy matróz be nem kopogott hozzá.

Akkor percek alatt felöltözött és felment a fedélzetre. Bőröndjeit már leeresztették a széleshátú, hatalmas motorcsónakba, amelynek amerikai zászló lengett az orrán. A távoli kontinens fölött éppen akkor tűnt fel piros képpel a nap, amikor a motoros mély zúgással nekivágott a hullámozó víznek.

NEGYEDIK FEJEZET

Pamberth ezredes idegesen elnyomta cigaret-táját a hamutartó márványlapján.

— Mi a véleménye, Bolton...? — fordult a hadnagyhoz nikotintól rekedt, alig érthető hangon. Bolton vállat vont.

— Nem tudom, mit gondoljak. Elvégre a nyomozás semmi olyan adatot nem produkált, amiből gyilkosságra lehetne következtetni. Az asztalokon, a szétrobbant tartály acélburkán s a többi tárgya-
kon egyetlen ujjlenyomatot sem találtak. Talán ez az egyetlen gyanus momentum, mert ott, ahol nincs megrendezve a helyszín, mégis csak megfognak az emberek egy-egy tárgyat. Ha azonban feltételez-zük, hogy gyilkosság történt, akkor valószínű, hogy a tettes túlbuzgalmában, vagy félelemében minden kezeügyébe eső tárgyat letörölt, nehogy valamelyi-
ken véletlenül ott maradjon az ujjlenyomata. Ide-
gen a gyár területére nem juthatott be, ha tehát volt tettes, az csak a személyzet köréből kerülhe-
tett ki. Itt azután tág tere nyílik a detektívfantá-
ziának, hiszen öntől kezdve, Mr. Pamberth, a leg-
utolsó munkásig mindenkit gyanuba vehetnénk.

— Gyanuba is veszünk Mr. Bolton...! — csa-
pott az asztalra az ezredes ökle. — A játék sokkal

nagyobb tétbe megy, semminthogy akármit is figyelmén kívül hagyhatnánk.

Új cigarettára gyújtott s némileg megnyugodott hangon folytatta.

— Ön, amint mondja, baráti viszonyban volt Gudwynnel. Tud valami közelebbit a magánéletéről is?...

A hadnagy elpirult s egy pillanatig mintha gondolkozott volna. De végül is halk hangon beszélni kezdett.

— Tulajdonképen nem sokat mondhatok róla. Hosszú ideig semmi sem sikerült neki s mint elejtett szavaiból következtetem, akkoriban nagyon rosszul állhatott anyagilag is. Később a hadügyminisztérium felfigyelt kísérleteire s előbb Detroitban, azután Philadelphiában, majd később itt kapott igen előnyös beosztást. Az acalumin s az éghetetlen, nagy felhajtóerejű gáz már régebbi találmánya. De erről tud a hadügyminisztérium is. Legfeljebb még annyit mondhatnék róla, hogy egy év óta vőlegény volt. Imádta a menyasszonyát, aki szegény leány s mert nem akart tőle támogatást elfogadni, tudomásom szerint valami dúsgazdag aglegénynél vállalt házvezetőnői állást.

— A címét is tudja? ... Csak azért kérdezem, mert illik valamiképpen értesíteni a sajnálatos esetről.

— Úgy tudom, most itt lakik a közelben a Tulare-tó mellett. Gudwyn feljegyzései között biztosan meglesz a pontos címe is.

— Persze, persze, erre nem is gondoltam. Ön nem ismeri véletlenül a leányt?...

A kérdés hangsúlytalanul koppant, Bolton ar-

cát mégis újabb vérhullám öntötte el. Nem tudta leplezni zavarát.

— De... igen .. ismerem, illetve beszéltem vele párszor a Gudwyn társaságában.

— Értem... — mormogta az ezredes s az ajtó felé tekintett, amely mögött ebben a pillanatban erőlyes kopogtatás hangzott fel.

Autóköpenyes, poros tiszt lépett be és feszesen jelentkezett.

— Mr. Colonel, ezelőtt másfél órával a Bernardino felé vezető útszakaszon kórákásnak szaladt autót és egy véres holttestet találtunk. Az autó a mienk, a halottban kétségtelenül felismertük Jerry Nichols-ot.

Pamberth kezében megállt a cigaretta.

— Nichols meghalt?...

— Sajnos, Mr. Colonel. Futólagos vizsgálatnál is láttuk, hogy testét több revolverlövés érte. A merénylők autójának zúgása még hallatszott. Utánuk eredtünk, de a kanyargós serpentineken sikerült elmenekülniök. Csak annyit sikerült megállapítanunk, hogy a merénylők autója is katonai kocsi volt.

— Helyesebben csalódásig hű utánzata a mi autóinknak. A holttesttel mi történt?...

— Ott hagytuk. Zsebeit azonban biztonság okáért átkutattuk s tartalmát magunkhoz vettük.

Kis csomagot tett le az asztalra. Az ezredes csempetett. A belépő segédtisztnek utasítást adott a vizsgálat megindítására, azután felbontotta a csomagot összekötő zsineget.

— Időrablás volna a holttest vizsgálatával bajlódni — mormogta. — Akik ezt a gyilkosságot el-

kövelték, úgy sem hagytak maguk után nyomot. Lássuk, ez a holmi talán érdekesebb.

Zsebkendő, óra, pénztárca, aprópénzek, jelentékeny összegű dollárköteg, más apró tárgyak s egy jegyzőkönyv került elő a csomagból. Pamberth a kis könyvecske után nyult. Kinyitotta s az arca csalódást fejezett ki.

— Egészen új jegyzőkönyv. Mindössze egy jegyezést látok. Ez is valami női név. Rosemarie Kinney, Villa Prompton at Lake Tulare. Ördög vigye, ért valamit ebből, Bolton?... Ejnye... mi történt magával?

Bolton falfelhéren, kimeredt szemmel bámulta az ezredet. Csak másodpercek múlva szedte össze magát annyira, hogy megszólalhatott.

— Rosemarie Kinney... ez Gudwyn menyasszonyának címe, Mr. Pamberth... De hogyan került Nichols jegyzőkönyvébe?...

Az ezredes elgondolkozva nézett maga elé.

— Nichols legügyesebb embereink egyike volt. Lehet, hogy megtudott valamit, amit mi még csak nem is sejtünk.

— Rosemarie Kinney minden gyanún felül áll!

A hang olyan határozott és heves volt, hogy Pamberth ismét a hadnagyra pillantott. Csendesén bólogatva szólalt meg.

— Pontosan ez az én meggyőződésem is. Az én tisztjeim hozzátartozói ugyanúgy gyanún felül állanak, mint maguk a tiszték. De Miss Rosemarie talán tudna felvilágosítást adni arra vonatkozólag, hogy miként került a neve Nichols jegyzőkönyvébe. Nem gondolja?...

— Ez... ez valószínű... — bólintott Bolton bizonytalanul.

Pamberth ezredes felállott. Most ismét katonásan, határozottan csegett a hangja.

— Igen s ez a kérdés rendkívül fontos. Lehet, hogy az egésznek semmi jelentősége nincs s akkor rengeteg munkát megtakaríthatunk.

Hirtelen megfordult.

— Bolton hadnagy...

— Parancsára, Mr. Colonel.

— Autóba ül és azonnal felkeresi Miss Rosemarie Kinney-t. Nichols jegyzőkönyvéből lemásolhatja a címét. Megkérdezi tőle, ismerte-e Nichols-t és sejtí-e, miért került neve a nyomozó jegyzőkönyvébe. Ha a Miss bizonytalan feleleteket adna, azonnal előállítja az én felelősségemre ide, hozzám. Megértette?...

— Igenis.

— Holnap estig jelentést kérek. Jó utat.

Kurta kézmozdulattal távozást intett. Bolton tiszteleggett és kilépett az ajtón. Az ezredes hosszan nézett utána.

— Lehetséges lenne, hogy Bolton?... — mormogta. — Ha igen, akkor merész játékba kezdtem, de mindegy...

Csengetett s a belépő segédtisztől autót kért. Most már kíváncsi volt Nichols holttestére.

*

Az autó reflektora éles fénykévét hasított a hepe-hupás országúton. Bolton sápadtan szorította a volánt. A sebességmérő óránként kilencven kilométert mutatott, a levegő kellemetlen zúgással fütyült el a füle mellett. Átrohant a sivatag szélét keresztűlszelő útszakaszon s a Rocky szerpentinjein az első percekben defektet kapott. Károm-

kodva cserélt kereket s emiatt jócskán kivilágosodott, mire megpillantotta a tó vizének csillogását.

Még sohasem járt azon a vidéken s éppen reggeli étkezés idején fékezte le kocsiját a Villa Prompton előtt. A kastélyszerű ház hatalmas őspark közepén feküdt s magas kőkerítés védte a kíváncsi pillantások elől.

Bolton csengetésére sofőrruhás, vállas fiatal-ember nyitott kaput. Egyik karját felkötve hordta s a hadnagy észrevette, hogy a kötés átvérzett, a seb tehát még friss. A sofőr bizalmatlan pillantással mérte végig a jövevényt, de amikor Rosemarie nevét meghallotta, egyszerre túlzott szíves-séggel tárta ki az ajtót.

— Menjen csak fel a terraszra, mister, — mondta jóindulatúlag, — azonnal szólok Mr. Hughesnek, mert az ő tudta nélkül senki sem fogadhat látogatót.

— Köszönöm. S ha már ily kedves, old boy, nem mondaná meg, hogy a miss gyakran fogad látogatókat Mr. Hughes engedelmével?...

— Ah, dehogy... mindössze talán kétszer kereste fel egy olyan kinézésű tiszt, mint ön. Gondolom, a vőlegénye a missnek... na, ami azt illeti, olyan szép lány, mint Miss Kinney, fiatalabbat is találhatott volna magának. Tőle hoz üzenetet, mister?...

— Mondhatjuk így is... de siessen, barátom, mert kevés az időm.

A sofőr eltűnt, Bolton pedig fáradtan leült a terraszra, amelyről valóban ineseszerű kilátás nyílt a tó völgyére. Néhány perc mulva könnyű ruhasuhogás hallatszott a háta mögött. Felállt. Rosemarie Kinney csodálkozva pillantott rá.

— Ejha. Mr. Bolton... ez azután váratlan meglepetés. Foglaljon helyet. Ha velem akar beszélni, itt nyugodtan megteheti, senki sem fog zavarni bennünket.

— Köszönöm. Ez annál kellemesebb rám nézve, mert kínos és szomorú megbízatással jöttem.

A leány szeme tágranyilt s bőre, a szőke haja tövétől a körömházáig elfehéredett. Felállt s csaknem némán suttozta.

— Gudwyn?... Vele történt baj?...

— Nyugodjon meg Miss, a dolgon már nem lehet változtatni. Barátunkat szerencsétlenség érte.

— Meghalt?...

Bolton némán bólintott. Könnyzáport és kétségbeesést várt, a leány azonban meglepő önfegyelmet tanusított. Bár szájaszéle gyanusan reszketett, a helyén maradt s aránylag nyugodt hangon szólt.

— Mesélje el, mi történt... tudni szeretnék mindent.

— Sajnos, csaknem semmit sem mondhatok. Most folyik a vizsgálat s éppen abban az ügyben vagyok itt.

— Nálam? Ugyan milyen felvilágosítást adhatnék én?

— Mindenekelőtt felelhetne arra, hogy ismerte-e közülünk Jerry Nichols hadnagyot?

— Jerry Nicholst? Nem... nem emlékszem...

— Azt sem tudná megmondani, hogyan került bele a neve Jerry jegyzőkönyvébe?

Maga sem vette észre, hogy ez a kérdés sokkal hevesebben sikerült, mint akarta, úgy hang-

zott, mint valami személyes számonkérés. A leány meglepetve pillantott rá. A hangja még nyugodtabbá vált.

— Fogalmam sincs. És ne vegye rossz néven, az ilyen kérdezést nagyon tapintatlannak tartom.

— Bocsásson meg — vörösödött el Bolton — tulajdonképpen emiatt a kérdés miatt küldtek önhez. Miután erre választ nem kaptam, akár indulhatok is.

A leány keze engesztelően előrenyult.

— Nem akartam megbántani. S ha megteheti, szeretném, ha elmondaná, mi történt tulajdonképpen Johnnal?

— Izé... a gáz, amivel dolgozott, valahogyan kiszabadult és... így történt. Még szenvedni sem volt ideje, pillanat alatt vége volt.

Rosemarie tekintetét most először fátyolozta könny.

— Szegény ember... — suttogta halkan.

Bolton cigarettára gyújtott, hogy palástolja meghatottságát.

— Nagyon szerette? — kérdezte résztvevő hangon.

A leány szeme rácsodálkozott.

— Igen, nagyon jó ember volt — válaszolta természetes hangon. — Talán a legjobb ember a világon. Minden gondolata az volt, hogy nekem örömet szerezzen. Sokszor mondtam neki, hogy meg sem érdemlek annyi jóságot.

Bolton kezében megállt a cigarettája.

— Ez minden, Miss Kinney?...

— Ez — bólintott a leány. — Gudwyn nagyon jól tudta, hogy nem vagyok szerelmes belé. Istenem, hiszen az apám lehetett volna. De jó és

hű felesége akartam lenni s ezt ő is érezte. Azért is kereste azt az új állást, hogy számomra többet tudjon nyújtani.

Boltonnak egyszerre összeszorult a torka.

— Miféle új állásról beszél, Miss?

— A gazdám, Mr. Hughes, tudomást szerzett arról, hogy Gudwyn milyen küzdelmes esztendőket élt át régebben s miután kitűnő külföldi összekötetésekkel rendelkezik, felajánlott neki valami előkelő állást egy nagy külföldi cégnél. Gudwyn kétszer is volt itt s akkor sokáig tárgyaltak, de később nézeteltérés támadhatott közöttük, mert többé egyikük sem említette a dolgot.

— Hm... tudja ön tulajdonképpen, hogy kicsoda Mr. Hughes?

— Hogyne tudnám. Tobiasz Hughes magánzó, aki a vagyona kamataiból él. S mondhatom, nem él rosszul.

— Mit gondol, beszélhetek vele?

A lány vállat vont.

— Nem tudom, mert kissé különc ember. De majd mindjárt megkérdezzük Tommyt, a sofórt.

Csengetett s az elősiető sofőrnek, aki a jelek szerint az inas teendőit is végezte, halk hangon utasítást adott.

Bolton felállt. Amit Rosemarie legutóbb mondott, teljesen új volt előtte. Gudwyn soha még csak célzást sem tett semmiféle új állásra. Ez pedig igen különös fényben tüntette fel Mr. Hughes egyelőre még ismeretlen szerepét; igaz, hogy magát a halott Gudwynt is gyanúba keverte.

Hirtelen ötlettel a lányhoz fordult.

— Miss Kinney... azt hiszem, igen meghízható állást tudnék önnek a közelben. Kevés mun-

kát, jó bánásmódot és emberséges fizetést adnak. Nem volna kedve itt hagyni ezt a helyet?...

Rosemarie gondolkozás nélkül megrázta a fejét.

— Nem. Itt tökéletesen meg vagyok elégedve. Meg azután...

Hirtelen elhallgatott s mint aki elszólta magát, pirulva a földre nézett. Bolton keserű gúnnyal nézte a jelenetet.

Ime, ilyenek a nők...

Hirtelen összeráncolódott a szeme.

Ejh, a zavart elhallgatás mögött több is rejtőzhet. Nem egyszer megtörtént, hogy a kémek nők, sőt menyasszonyok és feleségek segítségével nyerték meg maguknak jobb sorsa érdemes áldozataikat.

ÖTÖDIK FEJEZET.

A bútorzat valóban excentrikus ember ízlésére vallott. Komor, a XIV. század skót kastélyainak stílusára emlékeztető bútorok tömör faragásai, alvadt vérre emlékeztető színei sötétlettek a szobában. A hatalmas, régi ebédlő kihült kandallója előtt óriási dog hevert; fenyegető fényben csillogó szemei éppen az ajtó felé villantak, úgyhogy Bolton riadtan visszahőkölt. Csak később vette észre, hogy kitömött állatbőr ijesztette meg.

Hughes egy keletrenéző, hatszögletű toronyszobában fogadta őket. Hajlott háta ellenére még magasabbnak látszott a faragott bútorok között. Sasorra mély árnyékot húzott álla fölé s szája éles szögletében mintha kis, gúnyos mosoly bujkált volna.

Bolton meghajolt.

— Fred Bolton hadnagy.

— Nagyon örülök. Mivel szolgálhatok?

— Az Ön házvezetőnője, Miss Rosemarie Kinney említette, hogy ön összeköttetésben állt Gudwyn barátommal. Ha nincs ellenére, ennek az összeköttetésnek a természetére nézve szeretnék felvilágosítást kapni.

Hughes arcán kelletlen ránc jelent meg.

— Milyen célból? — kérdezte élesen.

Bolton ugyanazon a hangon beszélt.

— Felsőbb parancsra.

— S ha megtagadom a felvilágosítást?

— Megteheti, Mr. Hughes, de nem sokat nyer vele. Az amerikai katonai hatóságoknak elég eszköz áll rendelkezésére, hogy szólásra bírják a makacskodó polgárokat.

Hughes kissé elgondolkozott, majd jóval csendesebb hangon mondta.

— Kérdezzen, Mr. Bolton. Ha módomban áll, szívesen felelek.

— Mióta ismerte Gudwynt?

— Ismertem...? Csak nem történt vele valami baj?

— Gudwyn meghalt, de ez most nem tartozik ide.

— Hm... körülbelül öt hónap előtt ismertem meg. Tulajdonképpen a házvezetőnőm említette, hogy Gudwyn kitűnő vegyész, akinek értékes felfedezései vannak s hosszú ideig mégsem tudott rendesen elhelyezkedni. Én azután megpróbáltam az érdekében valamit egy vállalkozásnál, ahol magam is érdekelve vagyok nagyobb részvénypakettel.

— Szabadna tudnom, melyik ez a vállalat?...

— A Mexicói Alumíniumércbánya. Spanyol igazgatás alatt áll, de sajnos, a részvények majoritása francia kézben van.

— Nem gondolja, Mr. Hughes, hogy külföldre szóló állást ígérni az amerikai haderő egyik tisztjének — nem egészen korrekt és amerikaihoz illő dolog?

— Nem gondolom. Véleményem szerint mindenki megérdemli, hogy a képességeihez méltó elbánásban

részesüljön. Egészen mindegy, hogy ezt az elbánást a hazájában találja-e meg, vagy pedig külföldön.

Bolton válaszára nem jutott idő. A sofőr lépett a szobába, guruló asztalkát tolva maga előtt ép karjával. Az asztalon poharak voltak s Tommy a fal mellett álló alacsony szekrényhez lépett. Néhány üveget vett elő, de félkézzel olyan ügyetlennek bizonyult, hogy egyik üveg leesett és összetört a szőnyegen.

Hughes nagy zajjal továbbtolt egy széket és rikácsoló haraggal szidta az inast. Azután felugrott és kiragadta kezéből az üvegeket.

— Takarodj. És jegyezd meg, levonom a bérédből a szőnyeg árát.

Tommy válasz nélkül kotródott. Bolton összevont szemekkel nézte a jelenetet. Az ügyetlenség igen mesterkéltén hatott s Hughes, mintha csak azért ugrott volna mellé, hogy átvegyen valami idegen fülek elől titkolt üzenetet.

Közömbös arccal ült a helyén s amikor a házigazda visszatért, megjegyezte.

— Kár volt olyan szigorúan bánnia a fiúval, Mr. Hughes. Elvégre alighanem munkaközben sérült meg.

— Ördögöt munkaközben. Három nap előtt kimenője volt s összeakaszkodott valami erősebb fickóval. Mondhatom csunya szúrás van a karján, de bár még jobban elbántak volna vele.

A hadnagy az órájára tekintett.

— Nem akarom tovább feltartani, Mr Hughes. miért maradtak abba a tárgyalások Gudwyn és a mexicói gyár között?

Hughes csodálkozva pillantott rá.

— Tudomásom szerint egyáltalán nem szakadtak meg a tárgyalások. Gudwyn valami sürgős munkát végzett s emiatt nem ért rá a dologgal foglalkozni.

Ebben a pillanatban ismét megnyílt az ajtó s nyílásán a sofőr feje jelent meg.

— Az orvos van itt — jelentette s mögötte máris feltűnt egy alacsony, vézna, kecskeszakállas alak.

Bolton még sohasem látott furcsább figurát.

Talán leginkább a vicc-magazinok szabó-figuráira emlékeztetett. Színehagyott, fekete, császárkabátot viselt, ódivatú cvikker lógott az orrán s a kezében tartott táska valamikor a nyolcvanas évek elején készülhetett.

Bolton figyeimét nem kerülte el, hogy Hughes arcán leplezhetetlen zavar és bosszúság tünt fel a különös alak láttán. Idegesen fordult a belépő felé!

— Sajnálom, Mr Coock, most nem érek rá. Várjon egy kicsit kint a kertben.

Az orvos közelebb lépett és táskájával hadonászva felcsattant.

— Hogy én várjak? Hát mit gondol maga, ki vagyok én? Ha nem tud fogadni, akkor Isten áldja... nekem más betegek is vannak.

Az ajtó felé szaladt, de táskájával hadonászva még egyszer visszafordult.

— Tíz dollárommal tartozik, azt akár mindjárt is kifizetheti. Én ide nem jövök többet. Az inasa karját is átkötöttem, a fickónak nem lesz többet szüksége rám. Egészséges vére van, annyi szent. Még sohasem láttam lőtt sebet, amelyik huszonnégy óra alatt ilyen szépen gyógyulni kezdett.

Becsapta maga után az ajtót. Bolton alig tudta visszatartani gúnys mosolygását; az orvos meg-

jelenése ugyancsak gyorsan rácăfolt Hughes szavaira. A sofőr sebe tehát nem háromnapos és lövéstől származik, ezt jó lesz megjegyeznie.

A házigazda bosszusan nézett a távozó után, arca azonban tökéletesen nyugodt maradt.

— Ha egyszer beteg lesz Mr Bolton — mormogta — nehogy eszébe jusson erre a vidékre jönni. Cooch doktor a világ leggorombább és legutálatosabb fráttere. Azt hiszem, bolond is egy kicsit. Sherryt, vagy gint parancsol?

— Ha már elkerülhetetlen, inkább whyskit kérek sok szódával.

Élesen figyelte Hughes kezeit, amint az italt betöltötte; most már meg volt győződve arról, hogy Nichols nyomra bukkant a tulare-tóparti villa környékén, azért jegyezte fel Rosemarie nevét. Legszívesebben már kívül lett volna a falakon, másrészt azonban a leánnyal még egyszer beszélni szeretett volna.

Lehet, hogy Rosemarie önkénytelenül keveredett Hughes hálójába s maga sem tudja, mihez nyújtott segédkezet a „gazdag magánzónak”.

Felemelte poharát és önkénytelen mozdulattal a világosság felé tartotta.

Hughes elvigyorodott.

— Nyugodtan megihatja, Mr Bolton. Nincs megmérgezve.

Bolton az ajkához emelte a poharat, de nem ivott. Szeme Hughes arcát kutatta. A házigazda, mintha húsz évvel megfiatalodott volna, az ugrásra készülő vad erőszakolt nyugalmával nézett vele szembe.

A feszült hangulatban tisztán érezni lehetett, hogy készül valami.

Bolton gyors mozdulattal letette a poharat, anélkül, hogy ivott volna. Fel akart ugrani, hogy

szükség esetén védhesse magát, de akkor hátulról átölelte a fejét valaki. Könnyű parfüm illata csapta meg az orrát s a vasszorítású kezek fogásán is érezni lehetett, hogy nő áll a háta mögött.

Olyan erős lendülettel igyekezett megszabadulni, hogy a szék recsenve összetört alatta és támadójával együtt a földre zuhant. Hughes felcsattanó, mekegő hangját hallotta s mintha Rosemarie távoli kiáltása is elhatolt volna dobhártyájáig. De akkor már orrán-száján keresztül áradt a tüdejébe a kloretil jól ismert illata, ami ellen nincs védekezés.

Még tett néhány bizonytalan mozdulatot, azután elernyedten végignyult a földön.

Hughes felállt, majd letérdelt mellé.

— Hozd az injekciót, Tommy. A kloretil hatása csak percekig tart...

*

A hold tejfehér, hideg fényt sugárzott szét a homokkő-sziklákon s a megnyúlt árnyékok óriási torzalakokat rajzoltak a sivatagra, amikor Bölton magához tért.

Kábultan ült fel és csodálkozva nézett körül. Öntudata csak lassan tért vissza, agya csak részleteiben dolgozta fel az eléje táruló képet.

Pár lépéssel tovább, első kerekével egy gödörbe billenve az autója állott, porosan, mintha nagy utat tett volna meg. Jobbra a Rocky utolsó nyulványainak sötét erdőkoszorúja húzódott, a háta mögött reménytelen egyhangúságban a Mojave sivatag. Messze előtte az ég alja szikrázva világított s az éjszakai fény csak Los-Angeles lehetett.

Átható, kellemetlen whyski-szagot érzett.

Tántorogva kelt fel és az autóhoz lépett. Az

ülés előtt a pedálra esve az aktatáskája heverf, hátul a köpenyege. Feljegyzéseiből, — amint seb-
tében megállapíthatta — semmi sem hiányzott,
zsebében azonban alig csörgött néhány ezüstdollár.

Rosszat sejtve állt neki az autó kiszabadítá-
sának. Jó órai megfeszített munka után némileg
megnyugodva került a volán mellé és indított.

A motor engedelmesen felberregett, a kocsi
nekiszaladt, de néhány méterrel a makadámút sö-
tét csíkja előtt megint leállt.

Bolton bosszúsán szállt le, hogy megkeresse
a hibát és még bosszúsabb arccal egyenesedett fel
néhány másodperc múlva.

— Egy csepp benzin sincs a tankban — mor-
mogta elkeseredetten —, gondolhattam volna.

Ismét végigkutatta zsebeit s elégedett képpel
húzott elő egy megviselt cigarettát.

Leült az autó hágcsójára és rágyujtott.

Mos már nem idegeskedett. Tudta, hogy csak
a legelső autó segítségével szabadulhat meg kel-
lemetlen helyzetéből.

HATODIK FEJEZET.

Ragyogó délelőtti napsütés záporozott le a magas betonfalakra, a műhelyek födémfetejére és a mozdulatlan pálmafákra, amikor Bolton autója csikorogva megállt a gyár bejárata előtt.

A polgáriruhás portás ugyancsak nagyot nézett, amikor a hadnagyot megpillantotta. Hanem azért sietve nyitotta ki a rácskaput.

— Siessen fel az irodába, Mr Bolton — mondta jóakaratólag —, az ezredes már régen várja.

— Szívesen jöttem volna előbb is... — vont vállat bosszúsan a hadnagy, de azért gyors lépésekkel haladt át az üdezöld előkertben.

Néhány perccel később tisztelegve megállt Pambert ezredes hatalmas íróasztala előtt. A sötét szempár jéghidegen villant feléje.

— Kissé megkésett, Bolton, — mondta gúnyosan s mintha elfelejtette volna alantasát helylyel megkínálni, cigarettára gyújtott.

A hadnagy részletesen elmondta a történeteket. Nem felejtette ki az orvos szerepét és nem igyekezett kedvezőbb színben feltüntetni Rosemariet sem.

Az ezredes némán, közbeszólás nélkül figyelte a jelentést. Amikor Bolton végzett, felállt.

— Szép mese. Csak az a baj, hogy kissé eltér a mi megállapításainktól.

Bolton elvörösödött. Csattant a hangja.

— Mit akar ezzel mondani, ezredes úr?

— Nézzen a naptárra. Milyen nap van ma?

— Szombat.

— És mikor ment el Ön?

— Szerdán. Lehetséges volna, hogy teljes negyvennyolc óráig voltam távol?

Bolton megszedült. Idáig abban a szent hitben volt, hogy kábultsága csak néhány óráig tartott. S ha már több, mint huszonnégy órája annak, hogy elkábították, akkor Hughes és társasága már nyomtalanul eltűnhetett.

— Nem értem... — dadogta hitetlen arccal nézegetve a naptárt.

Pamberth ezredes szavai vágtak, mint a penge.

— Én értem s ha rossz az emlékezete, majd megmagyarázom. Ön miután innen elment, felkereste Rosemarie Kinneyt. Lehet, hogy amit itt elmondott róla és a gazdájáról, utolsó szóig igaz. De igaz az is, hogy Ön Hughes házából egy elegánsan öltözött szőke nővel együtt távozott. Los Angelesbe mentek. A Hotel Mirror éttermében ebédelték, utána hosszabb beszélgetést folytattak egy spanyol és egy japán kinézésű úrral. Este a Folies műsorát nézték meg, majd a Palais Dancingba mentek s Ön ott eszméletlenségig leitta magát. Pontos jelentéseim vannak arról, hogy Ön katonai rangjával kérkedve, másnap reggel megvert egy pincért és két asztalt összetört a bárban. Hogy ezek után miként került este a Mojave-sivatagba, azt talán szőke társnője tudná megmondani.

— Ez misztifikáció. Becsületszavamra ki-jelentem...

— Ne jelentsen ki semmit s főleg ne pazarolja a becsületszavát. Ismétlem: a jelentések tökéletesen megbízhatók.

— Én pedig ismétlem: elkábítottak és a dorbézolás híre teljesen új előtttem.

Pamberth legyintett.

— Várjon csak, még nincs vége. Ellenőriztettem Hughes villáját is. Lakatlanul, üresen találtuk; ha tehát igaz az, amit Gudwyn egykori menyasszonyáról lemondott, könnyelmű viselkedésével lehetővé tette a bűnösök szökését. Tudja, mit jelent ez?...

— Mr. Colonel... Nagyön kérem, hogy higgyen nekem. Én...

— Ön, Bolton, úgy látom, megszádlult, még hozzá jóvátehetetlenül. Én pedig, őszintén szólva, zavarban vagyok, mert nem tudom, mit kezdjek Önnel...

Nagy lépésekkel járkált, majd megállt a falfehér, de nyugodt arcú hadnagy előtt.

— Nem akarom elfelejteni, — mondta nyomatékosan — hogy Ön hosszú időn keresztül egyike volt a legképzettebb, legmegbízhatóbb tisztjeinknek. Nem akarom örök időkre kitörni a nyakát azzal, hogy haditörvényszék elé állítom...

— Mr. Pamberth...

— Várjon, most én beszélek. Remélem, maga is tisztában van azzal, hogy ezek után nem maradhat meg a testület kötelékében.

Bolton hadnagy rekedten suttozott.

— Attól tartok, hogy ezek után valóban nem maradhatok! — mondta összeszorított fogakkal.

Az ezredes megállt az íróasztala előtt.

— Üljön le ide. A mappában talál papírt. Irjon néhány sorban egy bejelentést, hogy megrongált egészsége miatt nevének a testület tagjai közül való törlését kéri.

Bolton pillanatig habozott. Szeme csillogásán látszott, hogy gondolkozik: rávesse-e magát az ezredesre, vagy inkább a zsebében lapuló revolvert fordítsa önmaga ellen.

Végül alig láthatóan vállat vont. Leült és írni kezdett. Az ezredes fejbőlintva vette át a papírlapot.

— Intézkedni fogok, hogy kérelme soronkívül kerüljön elintézésre. Addig is természetesen felmentem a szolgálat alól. Egy altiszt majd hátra kíséri, hogy összeszedhesse a gyár területén lévő holmiját. Erre 30 percet adok. Fél óra múlva hátralékos illetményeit is megkapja a pénztárnál, azután — Isten önnel, Bolton hadnagy.

— Isten önnel ezredes. És jegyezze meg ezt az órát, mert most követte el a pályafutása legnagyobb igazságtalanságát.

Megfordult és valósággal kirohant a szobából.

Az előkertbe ment. Percekbe került, amíg anyyira rendbeszedte idegeit, hogy ismét gondolkozni tudott.

Valaki megállt előtte. Shmitson őrmester volt.

— Bolton hadnagy... parancsom van, hogy önt hátrakísérjem.

Bolton az őrmesterre nézett.

— Tudja, mi történt, Shmitson?

— Tudom... A keménykezű Pamberth eszéhezűttal csődöt mondott.

— Maga megbízik bennem?

— Rám mindig számíthat, Mr. Bolton. Induljunk, mert figyelnek bennünket.

A hadnagy vállat vont. Neki már mindegy.

Ő maga siettetette Shmitsont. Bedobálta ruháit, rajzait, könyveit az előkészített bőröndökbe. Semmit sem nézett meg, úgy is tudta, hogy szobájában alapos kutatást tartottak távolléte alatt.

Az épülő óriásléghajó hangárjánál elfordította a fejét és meggyorsította lépéseit; ezzel a munkával örökre végzett, mehet Fordékhoz autót csíniálni.

S magában el kellett ismernie: még szerencse, hogy így fejlődtek a dolgok s a szabadsága megmaradt. Ha az R. Z. 16 terveit közben sikerült volna ellopnia valakinek, senki sem menthette volna meg a haditörvényszéki tárgyalástól és a súlyos börtöntől.

A Hughes-banda valóban zseniális munkát végzett.

Vajjon ki lehetett az a szőke nő, akivel állítólag mulatott? Valaki, akit sohasem látott, vagy talán — Rosemarie Kinney?...

*

Aznap este fáradt, megviselt arcú fiatalember tilt a Los Angelesi Wincent-Hotel éttermében. Höfeshér frakkja kifogástalan eleganciával simult széles vállaira; szórakozott tekintete azonban elsiklott az estélyiruhás nők fölött, akik pedig táncosuk karjába kapaszkodva, nem egy érdeklődő pillantást röpitettek feléje. A Hotel tulajdonosnője, pár év előtt ünnepest világhírű, még mindig ragyogó szépségű filmprimadonna, elsétált előtte és kedves mosollyal üdvözölte. Észre sem vette, mintha minden meghalt, elpusztult volna körülötte.

Szemben a Wincenttel, az United Artists ragyogó filmszínházában éppen végetért valami filmbemutató. Az étterem megtelt producerekkel, rendezőkkel, filmszínészekkel. Ausztráliában és a Baffin-földön egyaránt ismert nevek képviselői vonultak el előtte; keresztülnézett rajtuk, mintha levegőből lettek volna.

Ez a nap élete legborzalmasabb napja volt.

Az első órákban arra gondolt, hogy magányozást kezd, felkutatja a kémszervezetet, bebizonyítja ártatlanságát s azután revolvercső elé kényszeríti az ezredest. De hamar letett erről a tervről.

Ha kidobták, kiközösítették, boldoguljanak maguk, ahogyan tudnak. Ő, Bolton, eltűnik.

Eltűnik, bár ez nem kis feladat.

Tudta jól, hogy minden lépését figyelni fogják. Kémek lesik, hogy nem áll-e összeköttetésben a titokzatos bandával, amely az épülő R. Z. 16. ellen tör s hogy váratlan rajtaütéssel nem lehet-e árulásra bírni...?

Nos, ettől a kísérettől meg fog szabadulni. Ele-

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híranyag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

get követett másokat, ő is tud iskolát adni arról, miként kell lerázni a kellemetlen kullancsokat.

Akkor azután végleg eltűnik. Bankjában még délelőtt folyószámlára íratta át betétjét s az a pár ezer dollár elég, hogy akár esztendőig is megbújva élhessen a világ valamelyik szögletében.

Elnyomta cigarettáját és kiment a hallba.

Mosolyogva állapította meg, hogy egy köpcös, kopaszokó emberke úgy húzódik utána, mint az árnyék.

Vállat vont és felment a szobájába. Végighevert az ágyon és öt perc múlva úgy aludt, mint a tej...

Az egészséges szervezet legyőzte az idegek feszültségét és megkövetelte a maga jogait.

HETEDIK FEJEZET.

Az ősztélre és a tél tavaszra fordult. Kalifornia kék ege alatt kevés változást hozott az évszakok múlása. Palm Beach homostrandján lezajlottak a szépségversenyek s kétszer-háromszor kicserélődött a közönség; ez volt minden, ami az idő múlását bizonyította.

A nyílegyenes, végtelenbevesző lidóra néző árnyékos terrasszon szikrázó szőkeségű asszony hajolt a képes magazinok fölé. Virágos selyem strandpizsamája szabadon hagyta barnarasült, gömbölyű vállait és márványsímaságú hátát. A valódi egyiptomi cigaretta kékesen füstölgött a hosszú szipkában.

Hirtelen árnyék jelent meg az asztal fölött.

A pizsamás nő feltekintett s kezében megállt a cigaretta.

— Bokunov... hogy került maga ide?

— Természetesen motorcsónakon, asszonyom. Mint gazdag német gyáros üdülni érkeztem s ehhez mindenkinek joga van Amerikában.

Az asszony felállt. Szembefordult a katonatiszttel, akinél jó fejfel magasabbnak látszott.

— A türelmetlenség teljesen elvette az eszét, Bokunov. Azonnal tűnjön el. Semmi kedvem magam miatt puskacsó elé kerülni.

— A kockázat a mesterségünkkel jár, asszonyom. Én is ugyanolyan veszélyben vagyok, mint Ön.

— Az államok egész titkosrendőrsége hónapok óta bennünket hajszol...

Az orosz türelmetlenül legyintett.

— Nem érdekel. Az a fontos, hogy az R. Z. 16. elkészült és próbaút előtt áll. Tehát itt az ideje, hogy vagy megszerezzük a tervrajzokat, vagy elpusztítsuk a gépet.

— Mondom, hogy örültség. Hughes nyomon van. Napok kérdése és megtaláljuk Boltont. Éppen most kaptam Hughestől hírt Friscóból.

— Friscoban keresik Boltont?... — vigyorgott el Bokunov. — Nem rossz.

Közelebb lépett s egészen suttogva lehelte az asszony arca felé:

— Mrs. Melville, ön most azonnal felöltözik és motorcsónakon kimegy a tengerre. Palm Beach északi határán, a Jackson-sziget szirtjei között nap-hosszat horgászik egy fiatalember. Ha török-szakad megösmarkedik vele, meginvitálja magához és megpróbál a lelkére beszélni.

Grace Melville szeme tágranyilt.

— Csak nem Boltonról beszél?...

— Sőt... egyenesen róla. Nekem kellett kinyomoznom, hogy itt rejtőzködik a titkosrendőrség és a maguk szeme előtt.

— Hm... több esze van a fiúnak, mint gondoltam volna.

— All right... éppen ezért a legnagyobb óvatosságot ajánlom. Ha beszél vele, hívjon fel telefonon a Horace-penzióban. Ott lakom, miután szív-

gyengeségem miatt most állandó orvosi felügyeletre szorulok. Nyíltan beszélhet, a hely megbízható.

Megfordult s mielőtt az asszony válaszolt volna, lassú léptekkel távozott a kerten keresztül.

*

Megkezdődött az apály s a visszahúzódó víz harsogva tört meg a szirteken. Bolton feltápászkodott a földről és beszedte horgait; egész nap semmit sem fogott, mert gondolatai egészen másutt jártak. A horgokat gondosan elrejtette egy szikla-üregben, a haltartó csónakot megerősítette és türelmesen várt. Az apály tetőpontján rendszerint úszva tette meg az utat a partig, s a közel két kilométeres úzás mindig kellemesen kifárasztotta.

Rövid fürdőruhájában, feketére égett testével úgy gubbasztott a sziklák szélén, mint valami sütkérező triton. A hullámok harsogása egyre élénkebb lett, tajték fröccsent az arcába; ilyenkor valóban veszedelmes lenne a sziklák hullámtörésébe keveredni.

Hirtelen átható, éles kiáltást hallott. Felugrott, kezét szemei elé emelve, körülnézett.

Elfütytentyette magát bosszúságában.

A sziget keskeny, keleti lagunájában egy motorcsónakot táncoltatott a víz. A motor leállt, vagy elfogyott az üzemanyag s az apró alkotmány tehetetlenül sodródott egyre közelebb a szirtekhez. Kormányára mellett szőke nőalak látszott s magatartásukat nézett a biztos pusztulás elé.

Bolton nem habozott. Önkéntes száműzetésének eddigi hónapjai alatt ugyan gondosan távoltartott magától minden ismerkedési lehetőséget, most azonban vitán felül életveszély esete állott

fenn. Végigszaladt a parton, majd szikláról-sziklára ugrálva igyekezett minél inkább megközelíteni a lagunát, végre a legutolsó szikláról merész fejessel a vízbe ugrott.

Hatalmas erejű csapásokkal küzdött az apály szívása ellen. A hullámtörés tajtékja néha percekre elborította, hogy alig tudott levegőhöz jutni; de végre is sikerült megkapaszkodnia a motorcsónak oldalában. Egyetlen lendülettel átdobta magát a kormánynál reszkető asszony mellé.

Erős kézmozdulattal hullámmal szembefordította a kormányt és a nő felé fordult.

— Elfogyott a benzinje?

— Nem... Nem tudom, — didegerte amaz.

— Egyszer csak leállt a motor és nem tudtam megindítani.

— Fogja meg a kormányt.

A motorhoz hajolt s a gyújtásnál pillanatok alatt megtalálta a hibát; olyan apróság volt, hogy valóban csak gyermek, vagy asszony eshetett kétségbe miatta.

Percbe sem telt, a motor ismét vidáman dübörgött. Bolton a volánra mutatott.

— Tessék asszonyom, fogja meg. S ha nem ért a motorhoz, máskor ne vágjon egyedül neki a víznek, mert könnyen ráfizethet.

Felállt és a csónak szélére lépett, hogy ismét fejest ugorjon.

Az asszony azonban a karjába kapaszkodott.

— Csak nem akar visszamenni a vízbe?

— Hát mit tegyek? Talán van kiadó kabin a csónakjában?

— Ne hagyjon egyedül. Félek. S egyszer már úgy is veszedelembe került miattam.

Bolton körülnézett. A laguna vizének áramlása és az apály egyre erősödő sodra miatt jó másfélkilométeres kerülőt kellett volna tennie. Szó nélkül visszaült a motor mellé.

— Hová vezessem a csónakot?

— Természetesen először a ruháiért.

— Nincs velem ruha. Úszva szoktam eljutni a szigetről a partig.

— Ejha... Csak nem úszóbajnok?

Bolton lopva az asszonyra tekintett. A kérdést nehéz lett volna félreérteni; önnagysága tudat szeretné megmentőjének nevét, de alkalmasint nem azért, hogy esténként imáiba foglalhassa. A hadnagy nem lelt volna férfi, ha nem veszi észre az asszony egészen kivételes szépségét, amelyet még külön is hangsúlyozott a merésszabású fürdőruha.

Csakhogy minden oka megvolt arra, hogy ne keressen új ismerősöket. Hiszen lehet, hogy ez a nő is egyike azoknak az örök ismeretlenségre kárhoztatott színésznőknek, akik Hollywoodból száz számra rándulnak át Palm Beachbe, s egyformán kaphatók könnyű kalandra, szerelmi zsarolásra, sőt súlyos kártérítési perekre is.

Mogorván válaszolt.

— Nem vagyok úszóbajnok, sőt unatkozó milliók sem állanak mögöttem. De ennek ellenére elvezetem a partig, — ha muszáj.

— Haragszik rám, amiért segítségemre kellett jönnie?

— Ellenkezőleg, még hálával is tartozom az ingyen utazásért.

A beszélgetés elakadt. Az asszony finoman ívelt karja felemelkedve mutatta azt a helyet a

parton, ahol kikötni akar. Bolton némán vezette a csónakot a villáig, amely az ő jóval olcsóbb penziója mellett egészen a tengerig nyúlott faragott márvány terraszával.

Megrögzítette a csónakot, felsegítette az asszonyt a lépcsőre és maga is kiszállt.

— Nos, good evening, asszonyom.

Elfordult, de az asszony ismét a karjába kapaszkodott.

— Szó sincs róla, nem engedem el. Meg kell innia egy teát velem.

— Talán inkább máskor. Hiszen fürdőruhában vagyok.

— Nem tesz semmit. Majd odaadom a köpönyegemet és csak kettesben leszünk.

Bolton némileg megnyugodva vállat vont; aki ilyen tündéri módon lakik Palm Beachben, annak persze nincs szüksége romantikus ismeretségre. Lehet, hogy a nő valóban csak a háláját akarja leróni vele szemben.

Vállára dobta az asszony bő, bokáig érő fürdőköпőnyét és szó nélkül megindult vele a villa felé. Elvégre minél előbb túlesik a dolgon, annál jobb.

A színes márványkockákkal fedett hallban az asszony csengetett és halk hangon utasításokat adott az elősiető néger szobalánynak. Azután könnyű mosollyal helyet mutatott.

— Nem akarom ugyan az inkognitóját megsérteni, de legalább a keresztnévét mégis elárulhatná.

A hadnagy elmosolyodott.

— Nem vagyok rangrejtve utazgató herceg és takargatni valóm sincsen. Fred Buttler a nevem és állástalan mérnök vagyok.

— Ejla... Olyan jól megy az állástalan mérnöknek, hogy Palm Beachban nyaralnak?

— Miért ne, amíg a pénzünkben tart? Ilyenkor úgyis félgőzzel dolgozik az ipar, ráérek néhány hét múlva munka után nézni.

Az asszony ügyes kezekkel öntötte ki a teát, amit a szobalány feltálalt. Kissé elgondolkozott, azután bizalmas mosollyal fordult a férfi felé.

— Nehogy félreértsen... Nekem rengeteg ismerősöm van. Nem szólhatnék valamelyiknek, hogy alkalmazza?

Kis csend támadt. Bolton arca megfagyott. Letette csészejét az asztalra.

— Asszonyom, az a helyzet, hogy Ön ragyogó villában lakik, én pedig állástalan mérnök vagyok, még nem jogosítja fel a pártfogásra.

A nő arcát bíborhullám borította el. Félre nézett.

— Igazán nem akartam megbántani, — mondta csendesén. — Kérem, bocsásson meg.

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója az

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 2-80, negyedévre 0-70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivataltól: Budapest VIII., József-körút 5. II. em. Telefon: 444-00

Valamegyik szobában megcsendült a telefon néhány pillanat múlva megjelent a szobalány, kezében a készülékkel.

— Mrs Mellville... Önt keresik.

Az asszony arca idegesen megrándult. De csak másodpercre. Nyugodtan intett és hangsúlytalanul mondta:

— Jó, vigye vissza a készüléket. Mindjárt megyek.

És udvarias mosollyal Boltonhoz fordult.

— Ugye, megengedi? Száraz üzleti beszélgetés, nem akarom untatni vele.

Amint egyedül maradt, Bolton cigarettára gyújtott. A telefon csengése és az asszony eltűnése felkeltette gyanuját.

Vajjon nem Pamberth ezredes kémje ez az asszony? Kíváncsiak, hogy nem adta-e még el az RZ 16 terveit, amelyeket Gudwynon és az ezredesen kívül talán egyedül ismert.

Lehetséges, hogy a motorcsónak defektje egyszerű fogás volt a megismerkedés kedvéért. Mindenesetre érdekes volna megtudni, kivel, mit beszélget az asszony.

Amint idáig ért gondolataiban, már fel is emelkedett. Körülkémlelt a terraszon, majd a belső ajtóhoz osont. Nehéz drapériát vont félre, zajtalanul átsurrant még két szobán és a harmadik kis szoba ajtaja mögött meghallotta az asszony hangját.

Ugy helyezkedett el, hogy a legelső gyanús zöreijre kiugorhasson a nyitott ablakon, azután fülét a kulcslyukhoz szorította. Kis ideig semmit sem hallott, azután ismét megcsendült az asszony hangja.

— Lehetetlent kíván, Bokunov. Rendkívül gya-

nakodó ember, nem lehet megkockáztatni. Vissza is utasítana, látom rajta... Talán néhány nap múlva, ha kezelésbe veszem... Hogy pénzzel?... Azt hiszem, barátom, ebben az esetben téved. Semmi esetre sem lehet pénzzel elintézni. Már próbáltam állást ígérni neki, de majdnem faképnél hagyott.

Bolton arcát előntötte az izzadság.

Hiszen ezek róla beszélnek... Bokunov orosz név... az RZ 16 terveit tehát az orosz keleti tengeri hadvezetőség akarja megszerezni s ez az asszony az ő szolgálatukban álló kalandornő.

Minden idegszála a fülében összpontosult, amíg tovább hallgatta az asszony hangját.

— Hallgasson rám, Bokunov, ne rontson el mindent türelmetlenséggel. Most a legjobb úton haladunk. Ha kell, elutazom vele s akkor esetleg erőszakkal is... hiszen érti... Hogy mondja...? Felrobbantani a próbaúton?... Ennek semmi értelme... Ez örültség, Bokunov, azonnal vonja vissza. Megint magunkra úszítjuk az egész kopóhadat... nem... semmi esetre... Várjon meg, félórán belül felkeresem...

A készülék csengett s Bolton villámgyorsan visszapattant. Üres szobákon át rohant a terrasra. Az asztalon még égett félig elszívott cigaretta. Felkapta és una'kozó arccal fujta a füstöt, amikor az asszony alakja feltűnt.

Akkor órájára pillantott, amely vízmentes tokba zárva a bal csuklóján ketyegett.

— Későre jár, búcsúznom kell, asszonyom.

Nem kerülte el a figyelmét, hogy parányi megkönnyebbült sóhaj hagyta el az asszony ajkát.

— Már megy? Igazán sajnálom. De remélem, holnap újra látom.

Bolton meghajolt. Óvatosan válaszolt, nehogy a kalandornó gyanút fogjon.

— Nem járok társaságba, asszonyom s így aligha kereshetem fel. De ha meg mer kockáztatni egy újabb defektet, a Jackson-sziget szirtjei között mindig megtalálhat...

Lassú lépésekkel ment le a homokpartig, de amint maga mögött hagyta a házat, rohanni kezdett.

Félóra múlva egy bérautó volánjánál ült és százazas tempóban robogott a sivatag felé.

NYOLCADIK FEJEZET.

Hajtott a nyugtalanság, a mások életéért való aggodalom. Tudta: ez már nem iratok megszerzése, elszánt és ötletes emberek párharca az értékes titokért, hanem közönséges merénylet, amelyet összeégett holttestek fölött zokogó árvák, özvegyek és anyák jajkiáltása követhet.

Ez az a pont, ahol el kell hallgatnia a megsértett becsületnek, ahol egyedül csak a bajtársiaság, kötelességtudás és emberiség tudatának lehet szava.

Maga sem tudta már, mihez fog kezdeni. Tisztában volt azzal, hogy hónapok bujkálása után hiába lépne be az ezredeshez a merénylet-terv hírével, csak magának ártana vele.

Éjfél felé járhatott, amikor befordult az elzárt útszakaszra s halkán berregő motorral fékezett a gyár falától párszáz méternyire.

Ismerte jól a járást, tudta, hogy mit kell cselekednie. Biztos távolságban a faltól gyalogolni kezdett s addig ment, amíg a második kapuval szemben fénypontokat nem pillantott meg.

Bake John kantinja volt ott, ahol a munka után pihenő altisztek csendes kártyázással ülték agyon az estét néha késő éjfélig.

Az elhagyott udvaron megfogott egy őgyelgő esaposlegényt.

— Hé, boy, nem sajnálnék húsz centet, ha ki-
hívná hozzám Shmitson őrmestert.

— Megtehetem, de itt nem lehet verekedni,
Old Bakenek átkozottul kemény öklei vannak.

Zsebetette a pénzt és fütyörészve elballagott.
Pár perc múlva megnyílt a sötét ajtaja s a
világos háttérben Shmitson őrmester vállas alakja
tünt fel.

Bolton szája elé tette az ujját és jellegzetes
fütyyjelet hallatott. Az őrmester azonnal meg-
indult a hang irányában.

— Bolton hadnagy... valóban ön az, vagy
csak a kísértete?

— Én vagyok, Shmitson. De most nem ez a
fontos, hanem az, hogy megbízik-e bennem?...

— Megmondtam, hogy számíthat rám és
Shmitsonnak csak egy szava van.

— Köszönöm, old friend... Ide hallgasson.
Véletlenül megtudtam, hogy az RZ 16 ellen a haj-
nali próbaúton merényletet fognak elkövetni.

Az őrmester szája nyitva maradt a csodálko-
zástól.

— Hát ez meg hogyan lehet? Hiszen még a
próbaút maga is a legszigorúbb titok.

— Áruló van a gyár területén... de erről
most hiába vitatkozunk. Meg kell vizsgálnunk a
léghajót, Shmitson, talán sikerül megtalálni a
pokolgépet...

— Hm, hát ez igaz... de nem kellene szólni
az ezredesnek?

— Mit gondol, hinne nekem?

Az őrmester legyintett.

— Nem hinne. Különben is meg van bolondulva az öreg. Várjon rám, Mr. Bolton.

Visszament a söntésbe s néhány perc múlva köpennyel, katonasapkával tért vissza.

— Így ni. Vegye ezt fel, majd azt mondjuk az őrségnek, hogy a részeges Petersont viszem haza. Tudja utánozni a berugott embert?...

— Bízsa rám. Mehetünk.

Tántorogva előreindult, de amint a kapu lámpáinak fénykörébe ért, megállt és az őrmester vállára borult. Úgy cipeltette magát, félhangon dünyögve, mint az eszméletlenségig berugott ember.

Az őrszem nevetve nyitotta ki a kaput.

— Okéi, Shmitson... Petersont hozza? Alaposan felöntött a garatra.

— Ördög vigye. Legközelebb az árok szélén hagyom.

— Nono... ne segítsek?

— Köszönöm, magam is elbirom. Good night...

— Good night, őrmester. Aludjon jól. Hajnalban kemény munkájuk lesz.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanagy, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 **Mindenütt kapható**

Vállára dobta fegyverét és közömbös arccal tovább sétált.

Shmitson és a hadnagy sietni kezdtek. Az őrmester lámpákat hozott elő szobájából s a kis irodán keresztül vezette Boltont a hangár belsejébe.

— Kívül is őrség áll — mondta. — De attól tartok, hogy ketten egy hétig sem tudjuk átvizsgálni a gondolákat.

Bolton is lemondó arccal nézegette a hatalmas, szivaralakú testet, amelyet már teljesen megtöltött a gáz.

— Ez bizony reménytelen ügy. Mászt mondok, Shmitson. Nekem fel kell szállnom a géppel.

— Ön is fel akar robbanni velünk?

— Jogom van hozzá... kerítsen nekem egy ejtőernyőt, valamiből álarcot ragasztunk és elbújunk a folyosó raktárában.

— De mi lesz, ha megtalálják?

— Nem találják meg és legvégső esetben kiugrom az ejtőernyővel.

— Nos, azt hiszem, nincs más választás.

Visszament az irodába s néhány perc múlva ejtőernyőt cipelve ismét előbukkant.

Zajtalan lépésekkel surrantak végig a léghajó teste mellett s eltűntek a hátulsó gondola sötét bejáratában.

*

A reggeli napfény szikrázva öntötte el a Mojave sivatagot. Az RZ 16 karcsú teste kint himbálódzott a hangár előtt az árbochoz rögzítve. A tartókötelek között halk sivitással suhant el a könnyű, tavaszi szél.

Pamberth ezredes még egyszer körülnézett, aztán eltűnt a parancsnoki gondola ajtaja mögött.

A motorok feldübörogtek s a montőrök éles sípszóra elengedték a köteleket.

Az óriási szivar a katonák harsány rivalgása közben felszökkent a szikrázó napsütésben. Orrát az ég felé fúrva méltóságteljesen emelkedett, tiszteletkört írt le a repülőtér fölött és egyre gyorsuló iramban eltávolodott az óceán fölé.

Bolton lélegzetviassafojtva kuporgott a rak-tárban az olajoskannák és élelmiszerládák között. Villany égett a feje felett s a folyosón egy pillanatra sem hallgatott el a lábak dobogása.

Idegtépő lassúsággal cammogtak a percek.

Bolton arcán kövér verejtékcseppek ütöttek ki. Vajjon melyik pillanatban robban a bomba, hogy mindnyájukat üszkös széntömeggé égessék a romok?

A léghajó lassan fordult, már visszafelé szállnak.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Mi lesz.

Megnyílt az ajtó. Magas férfi lépett a raktárba. Körülnézett, majd egyik láda fölé hajolt s apró dobozt emelt ki. Felnyitotta a tetejét és óvatosan babrált benne. Egy pillanat múlva óraketyegés hangzott fel.

Bolton fogai megcsikordultak.

Óvatos a gazember, óraműves pokolgéppel dolgozik, hogy csak leszálláskor robbanjon a bomba. Kiszállás után, de még a raktárak átvizsgálása előtt, nehogy ő maga is áldozatul essék gaztettének.

Az ember végzett a pokolgép időzítésével. Óvatosan visszatette a ládába, néhány pokrócdarabot dobott rá és felerősítette a fedelet. Megfordult s Bolton abban a pillanatban megismerte.

Minden idegét megfeszítve ugrásra készült, de a merénylő akkor már kinyitotta az ajtót és kilépett a folyosóra.

Bolton előbújt rejtekhelyéből. A felerősített ejtőernyőtől csak kényelmetlenül mozoghatott, de örült, hogy nem támadta meg az aljas merénylőt. Hiszen az első és legfontosabb kötelesség most megszabadítani a léghajót a pokolgéptől.

Felrántotta a láda födelét és kiragadta a dobozt. Az óra pokoli egykedvűséggel ketyegett a kezében. Minden másodperc közelebb visz a halálhoz, minden kis hang az eliramló élet búcsúdala.

Most nem gondolt arra, hogy felfedezhetik s bombával a kezében merénylőnek gondolhatják. Az álarc teljesen elfedte arcát s csak az első gondolányílásig akart eljutni, hogy a pokolgépet ledobhassa.

Kilépett a folyosóra. A gondola keskeny abla-

kán hűvösen áramlott be a levegő. Alattuk a tenger zúgott, de már közvetlen közelben látszott a part sötét csíkja.

Még néhány másodperc s a lezuhanó pokolgép embereket zúzhat semmivé, ha az ütődéstől felrobban.

Kitartotta a csomagot az ablakon és elengedte. Megkönnyebbült sóhajjal nézett a mindinkább kisebbedő pont után.

Hörgő lélekzés ütötte meg a fülét. Villámgyorsan megfordult.

A merénylő állt vele szemben. Tekintetében gyilkos düh villogott.

— Ki vagy? — kérdezte az álarcra meredve.

— Valaki, aki még kitöri a nyakadat, — lihegte vissza Bolton.

A merénylő fogai megcsikordultak. Előrepattant, de a hadnagy gyors ugrással kitért előle. Meghajolva várta az új támadást.

A merénylő azonban mást gondolt.

Olvasza az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

á r a c s a k

6 fillér



Mindenütt kapható

Szája elé kapta tenyerét és végigordított a hosszú folyosón.

— Segítség... merénylő!...

Szaladó lábak dobogása hangzott fel. Bolton úgy érezte, hogy el van veszve. Az a tény, hogy a léghajóra lopózott, elég a legsúlyosabb büntetés kiszabására.

Minden erejét összeszedve, előreugrott. Valósággal legázolta elelnfelét és nekivágódott a gondola ajtajának.

Kétségbeesett erővel fordította el a biztonsági zárat; válla az ajtónak feszült, amely a légnyomás súlya alatt csak centiméterről centiméterre engedett.

Karok nyúltak utána. Vad erővel hátraugrott s a hirtelen felpattanó ajtón keresztül fejével előre kizuhant éppen akkor, amikor az első tiszt odaért. Álarcát a légnyomás elsodorta s arca szabadon csillant meg a napfényben.

— Mi történt?...

A merénylő lemutatott a fehéren bomladzó ejtőernyőre.

— Merénylőt fogtam, de a pokolgéppel együtt megszökött a kezeim közül. Engedjétek a parancsnokhoz.

*

Pampert ezredes sápadt arccal hallgatta végig a merénylő üldözésének színes elbeszélését. Kezet nyújtott.

— Köszönöm, old Friend, gondom lesz rá, hogy bátorságáról a felsőbb hadvezetőség is tudomást szerezzen. Menjen a rádióshoz és azonnal jelentsék a dolgot a gyárnak. A rádiós-autók a tengerparton

még lefülelhetik a fickót, ha ugyan nem a vízbe esett.

A férfi tisztelegve kifordult az ajtón és a rádiósfülkébe ment. A marconista cinkos mosollyal fogadta.

A másik gondosan elrekeszelte maga mögött az ajtót. Rekedt hangon mondta:

— A rendes hullámhosszon adj hívást. Szöveg: T/2 üzeni Bokunovnak, hogy Bolton hadnagy leadta a csomagot, a terv nem sikerült. Bolton kiugrott, a szél a part felé sodorta, a tengerparton elfogható.

KILENCEDIK FEJEZET.

Bokunov a Horace-panzió árnyékos terraszan hűsölt és zöldszínű japán teát ivott forrón az embertelen hőség ellen. Egy rejtvénymagazin hevert előtte s annak ábrája alapján csontból faragott sakkfigurákat tologatott a fekete-sárga táblán.

Könnyű ruhasuhogás zavarta meg. Grace Melville állott előtte. A katonatiszt arcán halvány mosolyféle futott át.

— Asszonyom, Ön úgy virágzik a palmbeachi homokon, mint a gyopár az Ural hűvös hegyoldalain.

Grace idegesen legyintett.

— Hagyja a bókolást, Bokunov. Képzelve, nem találta meg a Jackson-szigetnél.

— Boltonról beszél?

— Nem, hanem a dalai lámáról. Tudja, hogy Boltont üldözöm...

— Boltont már nem kell üldöznie asszonyom. Két ügyes emberem elfogta a herefordi tengerparton — kevéssel azután, hogy megakadályozta az R. Z. 16. felrobbantását és ejtőernyőjével kigrott a gépből.

Grace Melville arcából minden csepp vér eltűnt.

— Mit beszél? Hogyan került Bolton az R. Z. 16. fedélzetére?

— Azt Önnek jobban kell tudnia, hiszen az Ön vendége volt tegnapelőtt.

Az asszony az ajkába harapott.

— Az az ember maga az eleven ördög. Mindnyájunkat az ujja köré csavar.

Az orosz eltekintett a távoli tenger felé.

— Csak önmagáról beszéljen asszonyom. Önt valóban sajnálatos balszerencse üldözi ebben az ügyben. S be kell vallanom, nekem már elég volt a huzavonából. Miután Bolton a véletlen segítségével a kezembe került, biztosíthatom, hogy rövidesen kényszerítem az R. Z. 16. titkainak elárulására.

— Kínozni akarja?

— Csak akkor, ha a békés ajánlat hatástalan marad.

— Kínzással semmire sem fog menni. Ismerem azt az embert. Engedje, hogy még egyszer beszéljek vele.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb hépez rádióhétlilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

— Ugyan. Semmi értelme sincs, asszonyom. Grace Melville átnyúlt az asztalon s finom fehér kezét rátette az orosz csontos, kemény öklére.

— Hallgasson rám Bokunov. Az R. Z. 16. két nap múlva indul első útjára, a kontinensen keresztül Lakehustbe. Sikerült jegyet biztosítanom magamnak s akkor magát Pamberth ezredest környékezem meg.

— Ugyanolyan sikerrel, mint Boltonnál tette. Nem asszonyom, elég volt.

— Bokunov... Ez az utolsó vállalkozásom. Emlekszik még mire kért pár héttel ezelőtt a cirkáló fedélzetén...?

Az orosz arca megrándult.

— Igen — mormogta halkán. — Leningrádban napirenden vannak a kivégzések s nem tudhatom, mikor kerül rám a sor. Arra kértem, hagyjon itt mindent s jöjjön velem oda, ahol nincs veszedelem, sem forradalom, csak csend, békesség és nyugalom.

— Nos, Bokunov, elfogadom az ajánlatot — az asszony arca csupa sejtelmes ígértet volt, — de ezt az ügyet még úgy kell befejeznünk, ahogyan én akarom.

Az orosz hallgatott. Csak percek múltán szólt meg elfulladt hangon.

— És... Mit akar tenni, asszonyom...?

— Mindenekelőtt beszélek Boltonnal. Lehet, hogy sikerül meggyőzőnöm; akkor már holnap megyünk vele Mexico felé — együtt. Ha makacs-kodik, itthagynom őt magának, én pedig felszállok az R. Z. 16. fedélzetére. A két kísérlet közül egyiknek sikerülnie kell...

— Legyen igaza, asszonyom. És mindkettőnknek érdekében kívánom, hogy szerencse kísérje a lépéseit.

Olyan tekintettel nézett rá, hogy Grace összeborzongott. Idegesen végigsimította az arcát és halkán kérdezte.

— Hol találom meg Boltont...?

— Los-Angeles Cityben. Iván Gregorovics kereskedő házában...

*

Bolton felállt és mint a ketrecbe zárt vad körüljárta börtönét. Talán századszor tette meg az utat, mióta hajnalban megszabadították kötelékeitől.

Amikor kiugrott a léghajóból, a szél a szárazföld felé sodorta. Homokos tengerparton ért föl, s amint az ejtőernyőtől sikerült megszabadulnia, azonnal sietni kezdett észak felé. Úgy sejtette, arra éri el Los-Angeles valamelyik külvárosát és jelentkezhet a hatóságoknál. Délfelé holtfáradtan

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

letült pihenni a tengerpart hosszán végigvezető makadám-úton. Kissé elszenderedett és arra ébredt, hogy négy mogorva arc hajlik föléje.

Villámgyorsan talpraugrott, de akkor már mind a négy ember a nyakán lógott. Legyűrtek és összekötözve bedobták a közelben várakozó autóba. Hosszú volt az út, az éjszaka is eltelt, mire megérkeztek. S azóta járkál föl és alá a szűk, pince-szerű helyiségben és hasztalanul töri az eszét azon, hogy miként tudtak az oroszok olyan gyorsan a nyomára akadni.

Kulcs csikordult a zárban. Villámgyorsan fordult arra, védekezésre és támadásra keszen.

Grace Melville lépett a cellába.

Bolton elfordult. Az asszony csendesesen leereszkedett a priccs-szerű fekvőhely szélére.

— Azt hiszem, nem csodálkozik azon, hogy itt lát... — mondta egyszerűen.

Bolton megfordult.

— Mit akarnak tőlem?

— Az R. Z. 16. tervrajzait és a felhajtógáz összetételét. Jogomban áll százezer dollárt ajánlani érte és természetesen előkelő állást Oroszország legnagyobb hadianyag-gyárában.

Bolton gúnyosan elmosolyodott.

— Mit gondol asszonyom, elfogadom az ajánlatot?

Grace Melville habozva nézett rá.

— Attól tartok, hogy nem fogadja el. Pedig a makacskodásból csak kára lehet. A hatalmunkban van s ha kell, kínzással fogják magából kikényszeríteni a titkot.

— Alig hiszem...

Az asszony felállt és egészen közel lépett.

— Bolton... — sűgta halkan — maga az első igazi férfi, akit megismertem. Mondja: nagyon megvet engem a... foglalkozásom miatt...?

— Nem vetem meg. Hiszen látja, ellenfelek vagyunk...

— Igaz... de maga a becsületéért harcol, én pedig pénzért. De... ha én is... abbahagynám... nem tudna velem új életet kezdeni valahol külföldön...?

Bolton végignézett az asszonyon.

— Ne színészkedjen, kérem. Sem az ön, sem más, sem pedig pénz kedvéért nem leszek hazááruló. Akar még valamit...?

Az asszony hátralépett. Arcát halotti sápadtság öntötte el.

— Ezt... megérdemeltem, Bolton, — mormogta s az arcán két kövér könnycsepp perdült le. — De azért én mégis megmentem magát. Legalább valamikor talán majd kis hálával tud rámgondolni.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Bolton egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Nem tudta, mit higgyen el a kalandornő könnyeiből s mit tartson színészkedésnek. Nyersen szólott:

— Fejezze be, kérem. De jegyezze meg, hogy bonckés alatt sem vagyok hajlandó hadititkokról beszélni.

Grace Melville a könnyein keresztül rámosolygott.

— Talán jobb is így. Önmagát tagadta volna meg, ha elfogadja az ajánlatomat olyan valaki kedvéért, mint én vagyok...

Közelebb lépett és suttogva, lázasan beszélni kezdett.

— Idehallgasson. Három nap múlva elutazom. Örökre. Soha többé nem lát Amerika. Három nap múlva azt az orosz szolgát, aki este az ételét hozza, megtámadhatja. Az én emberem, nem fog védekezni. A zsebében lesz a folyosó kulcsa is, a többi a maga dolga. Isten vele.

Mielőtt Bolton válaszolhatott volna, megfordult és kislépett az ajtón. A kulcs csikorogva megfordult a zárban s Bolton újra kezdte végtelen sétáját a falak körül.

—:—

Grace Melville, amint az utcára lépett, a los-angelesi Longway-street forgatagában Bokunovot pillantotta meg. A tiszt féllábbal egy autótaxi lépcsőjére állva, elgondolkozó arccal meredt maga elé. Az asszony szívét jeges rémület fogta marokra. Ha Bokunov valami módon tudomást szerzett a Boltonnal folytatott beszélgetésről, Isten legyen irgalmas mindnyájukhoz.

— Ejnye, Bokunov... Megmondhatta volna, hogy idekészi. Legalább együtt jöttünk volna.

Az orosz nem fordult feléje. Mozdulatlan arccal felelt.

— Gregoroviccsal akartam beszélni, de közben eszembe jutott valami.

— Ugyan mi?

— Az, Mrs. Melville, hogy három nap múlva kezdődik az orosz keleti flotta vezérkarának tanácskozása. Azon nekem is jelen kellene lennem, persze az óriásléghajó terveivel.

Beült az autóba és intett a soffőrnek.

Grace Melville sokáig nézett az eltűnő autótán s mintha az elkerülhetetlen végzet jeges fuvalmát érezte volna a szíve körül, megborzongott.

TIZEDIK FEJEZET.

A korahajnali óráktól kezdve a kíváncsiak tízezrei tódultak Los Angelesből a repülőtér felé; az utakat azonban megerősített járőrök állták el s autós katonaság cirkált állandó készenlétben a gyártelep körül. Később néhány zárt autóbusz érkezett fényképeszekkel és ujságírókkal; tisztelt vezetése mellett tekinthették meg az óriásléghajót, de előzőleg többszörös igazoltatáson kellett át-esniök.

Pamberth ezredes kora hajnal óta talpon volt. Arcán mély árkokat vontak az utóbbi hetek izgalmai; mint utas szállt ugyan fel a gépre, de azért teljes súlyával érezte a ránehezedő felelősséget. Mi lesz, ha minden gondosság és elővigyázat ellenére sem sikerül épségben átadniok a gépet...?

Az utasok jegyzékét tízszer is áttanulmányozták. A negyvenöt főnyi legénységen kívül ötvenöt utast vitt magával az RZ 16 s a száz ember közül egyetlen egy sem akadt, akinek az előéletében akár egy szikrányi gyanuokot lehetett volna feltételezni.

Az ezredest azonban mindez a legkevésbé sem nyugtatta meg; nagyon jól tudta, hogy — ha az utasok közé nem kívánatos elemek kerültek be —

az ő irataik feltétlenül vannak olyan kifogástalanok, mint akár az Unio elnökéé.

Az indulás ideje előtt tíz perccel érkeztek meg az utasokat szállító autóbuszok; az ezredes a gondolákhoz vezető keskeny lépcső alján állott s míg udvarias mosolygással szíves házigazdaként fogadta a vendégeket, minden arcot külön-külön alaposan szemügyre vett.

Némileg megnyugodva vette tudomásul, hogy két ismert filmsztár is velük utazik; a stúdiók világának hírszolgálatára néha még az államét is megelőzi s a filmgyárak semmi esetre sem engednék milliós költséggel bereklámozott színészeiket a R. Z. 16. léghajójára, ha csak a legkisebb veszélyt is szívatolnák.

Az utasok beszálltak. A parancsnokság épületének tetején megvillant a start-zászló.

Az RZ 16 gondoláinak bejáratát elzárták s a lépcsőket elgurították. Már csak a rádiós tartotta az összeköttetést.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhétlap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Pamperth ezredes megnézte az utasok listáját.

A vele szemben lévő számozott ülőhely Mrs. Grace Melville számára volt fenntartva.

Semmi kedvet sem érzett magában arra, hogy unalmas társalgást kezdje egy ismeretlen nővel; inkább a parancsnoki fülke felé tartott.

A start-zászló éppen akkor csapott le s az RZ 16 a levegőbe emelkedett.

Hegyek, síkságok, folyók suhantak el alattuk. Néhol köd takarta a földet, néhol párátlan levegő reszketett a sivatagok felett. A motorok falták a kilométereket.

Melville asszony kinézett az ablakon. A nyugati égboltozaton már alkonyati tűz égett s a meszeségben feltűntek Newyork felhőkarcolói.

Pamperth ezredes mozdulatlanul ült vele szemben; ajka most olyan gögös ridegséggel zárult össze, hogy minden közeledést visszautasított.

A kalandornő érezte, hogy ezt a csatát véglegesen elvesztette. Most már mindegy. Néhány óra még és hajóraszálhat Newyork kikötőjében.

Szemben vele a zárt sétafedélzet süppedő szőnyegsora vezetett hátra a kormányos, a parancsnok és a gépészek fülkéi felé. A folyosó már üres volt; az utasok legnagyobb része készülődni kezdett a kiszállásra.

De hirtelen két fej, két összevillanó szem tűnt fel Grace Melville előtt. Két semmitmondó arc, de az asszony arca hirtelen halotthalványra változott.

— Istenem — suttogetta szederjessé vált ajakkal,

Pamberth ezredes előrehajolt. Kellemetlen, hogy a szomszédnője éppen a megérkezéskor lett rosszul.

— Valami baja van kérem?

Az asszony szeme tágranyilt. Pillanatokig úgy meredt az ezredes arcába, mintha megőrült volna.

— Ezredes... — tördelte alig érthető hangon — én... nem tudom... de azt hiszem... merényletek vannak a gépen...

— Mit mond?

Az ezredes felugrott s vad erővel megragadta az asszony karját. De mintha az érintés visszaadta volna a kalandornő energiáját, villámgyors mozdulattal kiszakította magát az ezredes fogságából. Felugrott s a hosszú folyosón rohanni kezdett a hátsó fedélzet felé.

Pamberth földbegyökeredzett lábakkal nézett utána. Másodpercekbe telt, amíg magához tért és a nő után iramodott.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

A két orosz az egész úton csendesen ült a helyén. Az első félórában a többi utassal együtt udvariassan megcsodálták a pompás berendezést, de azután elhallgattak és komoly arccal néztek az alattuk elhúzódó vidékre.

Amikor a Hudson Riever kanyargó csikja feltűnt keleten, a két orosz felállt. Egyikük könnyed mozdulattal vállára dobta termospalackját, majd sétáló lépésekkel megindultak hátrafelé a folyosón.

Senki sem hallotta suttogó beszélgetésüket.

— Minden rendben?

— Tökéletesen.

— A gyújtózsínór!

— Már felszereltem azt is.

Megálltak az egyik ablaknál és az, amelyik a termost vitte, lehajtott fejjel babrálni kezdett a palack külsején.

Tisztán láthatták, hogy a társalgóban Grace Melville hirtelen izgatottan az ezredeshez hajolt, majd felugrik és rohanni kezd feléjük.

A magasabb megrettenve ragadta meg társa karját.

— Vigyázz... észrevettek!...

A két merénylő pár pillanatig megdermedve nézett az asszony felé. Mintha megérezték volna a lobogószemű Grace arcának elszántságán, hogy a játék ezúttal nem más, gyanútlan áldozatok bőrére megy, hanem ők maguk kerültek halálos veszedelembe, hősiességük pillanat alatt semmivé lett.

Az alacsonyabb a pokolgéppel a kezében az ablakhoz ugrott.

A másik elkiáltotta magát:

— Vigyázz, az időzítés!...

Ebben a pillanatban ért hozzájuk az asszony. Megpillantotta a pokolgépet s feléje nyúlt, hogy elragadja.

A merénylő védekezően hátraugrott.

Megbotlott és megfordulva tengelye körül, végigvágódott a folyosó padozatán.

A pokolgép kiesett reszkető kezeiből.

Grace az utolsó tizedmásodpercben kezével eltakarta szemeit.

Kékes láng lobbant a gondola hátsórészen s a következő másodpercben pokoli dörrenés reszketette meg a levegőt.

Az RZ 16 hátsó részéből lángok csaptak ki s a tűz pillanatok alatt végigrohant a szivar-alakú testen.

A kikötésre váró legénység riadtan ugrott szét a repülőtéren. A léghajó mintha lángoló üstökössé

A legiobb, legolcsóbb,

legértelmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

változott volna, pillanatig imbolygott a kikötő-
árbóc fölött, azután orrával lefelé bukva zuhanni
kezdett. Az alumíniumváz tompa reccsenéssel lapult
össze s a lángoló, üszkösödő romhalmaz alól csak
pillanatokig hangzott ki a sebesültek halálordítása.

Azután csend lett, dermedt halálos csend, majd
hirtelen végigzúgott a repülőtér fölött a parancs-
nokság központi épületének vészszirénája.

Amikor a romhalmaz pokoli robajjal a földre
ért, még két detonáció következett be; alkal-
masint ekkor robantak fel a biztosított benzintar-
tályok, amelyeknek nem árthatott a tűz.

Lakchurt legénysége, amely a kikötéshez so-
rakozva, végignézte a lezuhanás borzalmas jele-
netét, pillanatokig kövémeredten állt a lángoló
acélvár előtt. Csak akkor oldódott fel a dermedt-
ség, amikor a kikötőparancsnokság épületében
felvijjogott a vészsziréna idegtépő hangja.

Egy fiatal hadnagy tért magához elsőnek.

— A romokhoz!... — harsogta eltorzult arc-
cal. — Még vannak élők a lángok között.

Meggondolatlanul előreugrott. A segítség vágya
néha még az életösztönt is legyőzi; alig közeli-
tette meg a lángoló romhalmazt a hadnagy, a
perzselő hőség valósággal letaglózta. Néhány
tántorgó lépés után összerogyott s a körülállók
iszonyodva szemlélték, mint kezd füstölni rajta a
ruha, majd miként kap lángra s lassan elszene-
sedik.

Az első mentőautó csikorogva fékezett le.

A tisztek tanácstalanul állottak szemben a borzalmas titokkal. Vízrel meg sem lehetett kísérni az oltást, mert a vizsugarak nemcsak a roncsokat, hanem az esetleges sebesülteket és halottakat is a felismerhetetlenségig eltorzították volna; a poroltó készülékek viszont — oxigén-elvonó természetük miatt — fulladásos halált idéztek volna elő a még élő sebesülteknél.

Az általános tanácstalanságban valakinek mentőgondolata támadt.

— Aszbesztruhákat!... — riadt a kiáltás s a különös alakú öltönyök a lángvédő álarcokkal perc alatt előkerültek.

Pontosan öt perc telt el a zuhanás után, amikor az első mentők a tüzes ház romjai közé hatoltak s további két perc múlva napvilágra került az első súlyos sebesült.

Egyik filmsztár volt, feketére égett arcal, jóformán felismerhetetlenül. Utána nyolc-tíz holttest következett, majd az utasfülkék aránylag

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér



Mindenütt kapható

épen maradt romjai alól egymásután emelték ki a sebesülteket.

A repülőtér környéke ekkor már feketéllett a tömegtől; a katonaság valósággal remekelt, amikor percek alatt a helyszínre érkezve, idejekorán kordont vont a minden idők legnagyobb légi katasztrófájának színhelye körül.

Bokunov ezredes fel-alá sétált a szobájában. Sötét arcbőre sárgára fakult az izgalomtól. Öt percenként az órájára pillantott.

Figyelte, mikor hangzik fel az utcán a különkiadásban megjelenő lapok rikkancsainak vérfagyasztó kiáltása.

Az ajtó kopogtatás nélkül hirtelen megnyílt. Az ezredes villámgyorsan megfordult.

Két szikár, szenvtelen arcú férfi állt meg a küszöbön. Mind a kettő a zsebében tartotta jobb kezét.

Beljebb léptek s egyikük lábával betaszította az ajtót.

— Jó estét, Bokunov ezredes...

A kémfőnök visszahőkölt. A férfi azonban nyugodtan tovább beszélt.

— Semmi oka a megrettenésre, ezredes. Nem az amerikai hatóság emberei vagyunk.

Az ezredes visszanyerte nyugalma. Bólintott.

— Tudom. Már találkoztunk a kievi titkos irodában. Valami parancsot hoztak?

— Úgy van, parancsot hoztunk, — bólintott a férfi. — A legfelsőbb hadvezetőség parancsát.

S a parancs úgy szól, Bokunov ezredes, hogy miután a léghajó tervrajzait megszereznie nem sikerült s miután így joggal feltételezhető, hogy ön súlyos mulasztásokat követett el, gondoskodjon arról, hogy az esetnek élő tanuja ne maradjon.

Az ezredes elsápadt.

— Hogy érti ezt?...

— Pár perce kaptuk titkos rádión az értesítést, hogy az RZ 16 Lakehrust fölött felrobbant és lezuhant. A két terrorista és a szöke asszony tehát meghaltak, efelől nyugodtak lehetünk. Az egyetlen tanu tehát, akinek az életével a nagyvezérkar rendelkezik: Ön.

— En?...

A tiszt vállat vont.

Kivette revolverét és az asztalra tette. A csuklóján ketyegő órára tekintett.

— Öt percünk van az ügy végleges elintézésére, ezredes... Reméljük, nem akarja megnehezíteni a kiküldetésünket.

Elhallgatott.

Az ezredes előlépett. Arca fakószürke volt, ajka remegett.

— Ezt hát a szovjet... — mondta rekedten, — a tulajdon híveit is halomra öli. De mindegy... Gracet én küldtem halálba, önök meg engem. Rendjén van a dolog.

Kezébe vette a revolvert.

Keze már nem remegett, Megnézte a tölténytárat.

Hirtelen előrelépett.

A fegyverből háromszor vágott ki a láng egymásután. Három dörrenést vertek vissza tompán a falak.

A két szovjetmegbízott szemében felcsodálkozott a rémület; egyikük előrelépett, de megbotlott és elzuhant.

Melle alatt lassan piros folt terjedt szét a szőnyegen.

Bokunov egy pillanattal tovább maradt eszméletnél.

Kezével betapasztotta mellén a revolvergolyó ütötte lyukat, mintha az eltűnni készülő életet akarta volna visszatarani.

Ajkán vér buggyant. Hirtelen szétcsapta karjait és hangtalanul lerogvott a földre mellé a földre.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Fred Bolton számolta a lassan tovatűnő percek. Börtönében állandó félhomály derengett, s a napszakok változását csak az ételhordó szolgák megjelenéséből állapíthatta meg.

A harmadik nap estéjén új arc tűnt fel a megnyíló ajtó hasadékaiban. Belépett s impertinens mosollyal várakozva tekintett a hadnagyra. Bolton undorral gondolt a szökésnek arra az ocsmány módjára, amelyet mégis kénytelen volt elfogadni, ha csak nem akart hosszú időre a losangelesi házlakója lenni. Visszahúzódott s ökölbeshorított kezével álloncsapta a szolgát. Gyenge ütés volt, egy gyermek sem szédült volna meg tőle, de az orosz hangtalanul összerogyott. Bolton sietve föléjehajolt s pernyi keresés után megtalálta a bő kimonó zsebében a vaskos kulcsköteget.

Kilépett az ajtón s a kulcsot mindenesetre ráfordította a zárba. Nyirkos folyosóba jutott. Távolabb meredeken emelkedő lépcsők fölött halvány esti derengést pillantott meg.

Futva rohant fel a lépcsőn. Ujabb folyosó tárult eléje és nyitott kapu, amely mellett három-négy ember fecsegett összehajolva.

Nem volt idő gondolkodásra. A tülerővel szem-

ben fegyveretlenül csak a vakmerőségre támaszkodhatott. Minden erejét összeszedve rohanni kezdett. Valósággal legázolta a beszélgető csoportot s a pillanat tizedrésze alatt az utcán termett.

Mire a rémült ordítás felhangzott a hátmögött, már sikerült elérnie a legközelebbi utcasarkot s annak nyüzsgésében könnyűszerrel egérutat vett üldözői elől.

Kiment a Longway-streetre és szédülten állt meg az autók áradó hömpölygésében. Rikkancsok rohantak el mellette, a lapok esti különkiadásával. Bolton elszoruló szívvel olvasta a tudósításokat az RZ16 indulásáról.

S a lármába hirtelen új hangok harsantak bele.

Az RZ 16 katasztrófája.

Lezuhant első útján az U. S. A. legnagyobb léghajója. — Robbanás okozta a katasztrófát. — A halottak száma egyelőre ismeretlen.

Könnyek gyűltek a szemébe. A borzalmas mérnyületet tehát mégsem sikerült megakadályoznia s most még annyi pénze sincs, hogy az ujságot megvehesse.

Hirtelen elhatározással intett egy taxinak.

— Ki a Mojave sivatagba, a repülőgépgyárhoz. A soffőr ránézett a kopott alakra.

— Nagy út az Mister s nem biztos, hogy beengednek.

— Hajtsen!

Volt valami a hangjában ami elnémitotta a soffórt. A legnagyobb sebességre kapcsolt s a levegő süítve húzott el a fülük mellett, amint a motor falta a kilométereket.

A bejáratnál a portás döbrent kíváncsisággal bámult a hadnagy arcába.

— Kit találok itt...? — robbant a kérdés Boltonból.

— Mister Whiley fent van az irodában.

Bolton már a kert közepén járt, onnan kiáltott vissza:

— Fizessék ki a soffórt.

Négyessével ugorva a lépcsőfokokat, rohant fel az emeletre és sarkig tárta Pamberth ezredes elárvult irodájának ajtaját. A széles íróasztal előtt magas, arisztokratikus megjelenésű, monoklis fiatalember ült. Bolton rosszkedvűen hökkölt vissza: a titkos detektívtestületnek ugyanazon tagja volt, akit Gudwyn holttestének megtalálásakor annyira

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 **Mindenütt kapható**

ellenszenvesnek tartott. Whiley nem látszott meglepettnek.

— Nos Bolton? Tudja már, hogy mi történt Lakehurstban?

— Sajnos, tudom. Sőt, azt is tudom, hogy a gyár alkalmazottai között áruló volt.

Whiley gúnyosan mosolyodott.

— A nevét is tudja?

— A nevét, sajnos, nem tudom. A titkos testület másik tagja volt az, aki ön mellett dolgozott.

— Ejha... hát ezt meg honnan tudta meg?

— Repülés közben, véletlenül. De, ha ön is tudja, ki volt az RZ 16 katasztrófájának értelmi szerzője miért ül itt ilyen nyugodtan, ahelyett, hogy elfogná a tettest?

A detektív felállt.

— A tettes már régen lakat alatt van. De önnel még van egy kis elszámolni valóm. Vallja be, hogy kezdettől fogva ellenszenvesnek talált, sőt talán meg is gyanúsított.

— Szívesen elismerem s kérem, ne haragudjon rám. Tévedni emberi dolog.

— Ugy van, — mosolygott a másik — s hogy mindjárt a másik tévedéséről is felvilágosítsam, elárulom, hogy Rosemarie Kinneyt illetőleg is tévedésben volt. A leánynak fogalma sem volt Hughes valódi céljairól s csak Gudwynon akart segíteni, amikor gazdájával összehozta. De maga Gudwyn nem vált árulóvá. Az utolsó pillanatban visszaretent az iratok átszolgáltatásától és fel akarta jelenteni önmagát az ezredesnél. Nehogy a kém szervezet üzelmei időelőtt lelepleződjenek, akkor lépett

akcióba a gyilkos. Gázálarcban behatolt a laboratóriumba, ami ezen a helyen nem is volt feltűnő s egyetlen ütéssel összetört egy oxiciános tartályt. A többit tudja.

Bolton megcsóválta a fejét.

— Nem, Whiley, sajnos nem tudok mindent. Például azt sem tudom, mi történt Rosemarievel.

— Hm... vele bizony gyalázatosan bántam el. Amikor ugyanis megtaláltam a Hughes banda új búvóhelyét, egész egyszerűen elfogtam a leányt is. Ugy okoskodtam, hogy biztosabb helyen van a börtönben, mintha Los Angelesben csatangolna, kitéve a banda gyilkos merényletének. Ne felejtse el, hogy Rosemerie akarata ellenére túlságosan sokat megtudott ahhoz, semhogy életben maradása a banda szempontjából kívánatos lett volna.

Bolton türelmetlen mozdulatot tett.

— Túl sokat beszél Whiley. Én azt kérdeztem, hol van Rosemarie?...

A detektív csodálkozva nézett rá.

— Természetesen itt nálunk, a fogdában, a földszinten.

Olvassa az


ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 **Mindenütt kapható**

Bolton az utolsó szót már nem hallotta. Kirohant az ajtón, le a lépcsőn a fogda elé, amelyben valaki várt rá, aki sokat szenvedett és megérdemelte a jövő mélyében még reá várakozó boldogságot.

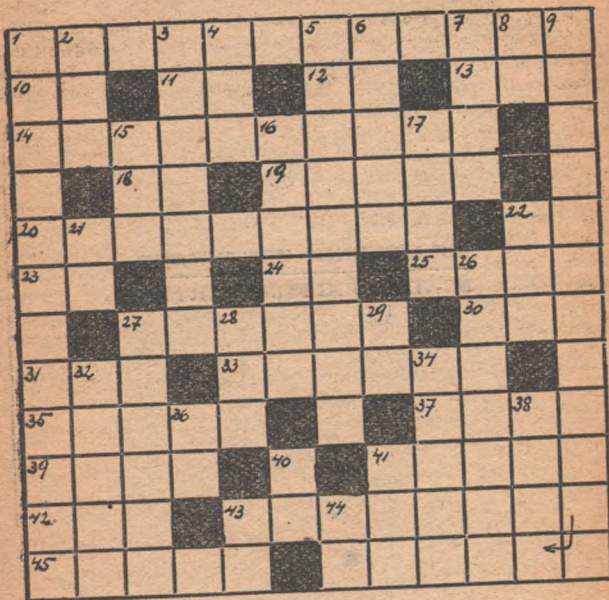
— VÉGE —



MEGJELENIK HETENKENT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr.
Stádium Rt., Budapest. — Felelős igazgató: Győry Aladár

Keresztrejtvény



A Tarka Regénytar szerkesztőségének új címe:
Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6— $\frac{1}{2}$ 8 óra
 között.

VÍZSZINTES SOROK. 1. Katonai érdemrend. 10. Nemzet. 11. Felkiáltó szó. 12. Evés kezdete. 13. Hajtja, kergeti. 14. Amerikai titkos társaság a négerék üldözésére. 18. Hamis. 19. Divátjamult ruhaanyag. 20. Nemrég elhunyt híres színészünk. 22. Kis szerszám. 23. Tedd. 24. X. I. 25. Gita betűi keverve. 27. Pamlag. 30. N-nel idegen tagadó szó. 31. Ital csibésznyelven. 33. Híres szobrászművész vezetékneve. 35. Pihenőnap. 37. Kevert Viki. 39. Kellemetlen rovar. 41. Péksütemény. 42. E. S. Y. 43. Ekezettel ismert operett címe. 45. A szágó-pálma termése (ékhány).

FÜGGŐLEGE. SOROK. 1. Leállított motorral való repülés. 2. Vissza: utca Budán. 3. Női név becézve. 4. Bagolyfajta. 5. Lemásol. 6. Vissza: ülve ellentéte. 7. Két szó; az első: hegedű vége, a második: azonos mássalhangzók. 8. Lekvár. 9. Nobel-díjas lengyel író. 15. Varjú-hang. 16. Ó-perzsa uralkodó neve. 17. Verdi-opera címe. 21. Az olasz skála első hangja. 22. Van ilyen csiga is. 26. Sűrűn, sokszor. 27. Szorgalmas állat. 28. V. C. P. 29. Vigyázó. 32. Betűpótlással: színművész. 34. Sör németül (végén fölös betű). 36. E. Y. 38. Belső szerv. 40. Feltételes kötőszó. 41. Kevert ipa. 43. Mozi eleje. 44. Deká mássalhangzói.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

1. J. Tempest: Vámpír.
2. E. Marteaux: A gilotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűn-hódese.
4. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély
6. G. Forster: A sátán tem-ploma.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De Zacca: Mumbull, a félszemű
9. A. Croft: A rhanl nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schäffer: Előre megfontolt szándékkal.
13. E. Girdo: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Tompson: Az elveszett oázis.
16. A. C. Hell: Mandzsúria a lockán.
17. C. Green: A sátán báb-színháza.
18. F. Schultz: A forrongó Abesszíniában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Atkos szenvedély.
21. Alex H. Asch: Az ördög-sziget fantómja.
22. P. Thomas: A halálos játszma
23. K. Frick: Igazolja magát.
24. Lol. U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Atkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos múmia.
29. Fred A. Colley: A szumatra kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.
32. Arthur Townsend: A fekete vitorlás.
33. J. Croix: Szökés a Santából
34. O. Wood: Az ember-csempész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powel: A sang-hai koldus.
37. A. Betnar: A hétéletű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barcelona.
40. Frantz Schultz: A tigrosarcu ember.
41. O. Weed: Az aranyásó.
42. E. Girdo: A csuklyás lovas

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

- | | |
|--|--|
| 43. E. Beck: A preri királya. | 8. Francis Burke: A félelem völgye. |
| 44. St. Georges: A vesztes. | |
| 45. G. Forster: A san-sebas-tiani futár. | 9. Ernest Beck: A hindu bosszúja. |
| 46. E. A. Rodriguez: Az alcazár máglya. | 10. R. Clark: A kísértethajó. |
| 47. L. Grave: Öt év... | 11. James Grand: A bálvány titka. |
| 48. P. Beery: A szőke kémnő. | 12. Alexej Balabanoff: A cseka szolgálatában. |
| 49. Axa Rolf: Sárga veszedelem. | 13. O. Wood: Kína tigrise. |
| 50. E. Bechinger: Kémek harca. | 14. Spencer Wals: A fekete macska. |
| 51. Forest A.: Párbaj a levegőben. | 15. P. Hawker: A texasi bandita. |
| 52. L. Grove: A mosolygó geng. | 16. A. Forest: A fehércöpe-nyes sátán. |
| 53. L. Marleaux: A platinafogú. | 17. G. Forster: Szökés az ördögzigetről. |
| | 18. E. Beck: A fekete lovas. |
| | 19. C. Norton: Itél a ku-kux-klan. |
| | 20. Spencer Walls: A koporsó titka. |
| | 21. R. Clark: Kísértet az őserdőben. |
| | 22. E. A. Rodriguez: A fekete sárkány karmaiban. |
| | 23. E. Pill. Reyam: Brabma szent fia. |
| | 24. E. Beck: Az új sheriff. |
| | 25. E. Thompson: Rémtület San-Franciscóban. |
| | 26. Joel Gross: A jégmező aránya. |

III. évfolyam

- | | |
|--|--|
| 1. Forster G.: Ninette. | |
| 2. E. Girde: A déli sark aránya. | |
| 3. G. Forster: Tom Bailey milliói. I. | |
| 4. G. Forster: Tom Bailey milliói. II. | |
| 5. L. Grave: Az utolsó golyó. | |
| 6. N. Thompson: A vágató árnyék. | |
| 7. Fred O'Conney: Mexikói rémek. | |

Kaphatók a Tarka Regénytár kiadóhivatalában VIII. József-ut. 5.

A TARKA REGENYTÁR

legközelebb megjelenő kötete:

R. CLARK

A hamis dollár

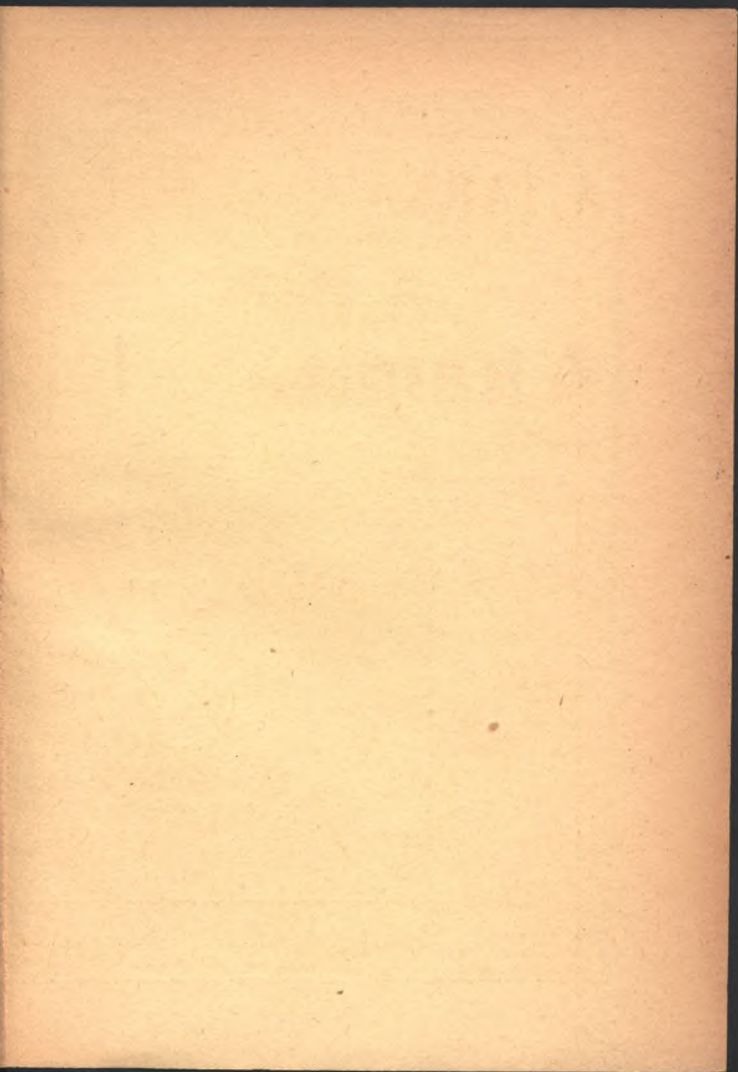
című regénye.

Az embercsempészet lelkiismeretlen tüzelveit s a bűn útjára sodródott férfi izgalmas harcát rajzolja meg mesteri kézzel a Tarka Regénytár legközelebbi kötete.

Egy férfi, akinek fontos oka van arra, hogy az Egyesült Államok területére jusson, embercsempészek karjai közé kerül s kétségbeesett küzdelem árán hajótöröttként érkezik el Florida mocsaras partjaira. A Ciprus-mocsarak ezer szenvedése, veszedelmei között visz tovább az útja, míg végre a lakott vidék közelében egy dollárhamisító bűnszövetkezet hatalmába kerül. A banda működésének természetesen ő a legelső ártatlan áldozata; börtönbe kerül, de a bandafegyelem megmenti. Csakhogy most már lehetetlennek látszik a menekülés; a gonosztevők vigyáznak rá legjobban, mert a biztosítékképpen letett összeget féltik.

S ebből az áthághatatlan labirintusból is van út kifelé; az erős akarat és férfias bátorság győz a nehézségek fölött. Hogy miként, mennyi küzdelem árán: elmondja a Tarka Regénytár legközelebb megjelenő szenzációs kötete.





**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

A r a

6

fillér

Mindenütt kapható



